1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XVIII, Nr. 112, oct.-noembrie 1970 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

UN TESTAMENT DE BRONZ

La 2 iunie 1946, ora 5 a. m., la Jilava în Valea Piersicilor, mareşalul Ion Antonescu era executat câineşte de un pluton improvizat de alogeni, soldaţii români refuzând să tragă în fostul lor comandant. La fel, pe listele puse în circulaţie de comunişti în instituţii cerând condamnarea la moarte a Conducătorului au fost puţine semnături autohtone. Arestarea, torturarea, uciderea, iar azi necinstirea memoriei aceluia care ne-a ordonat trecerea Prutului sunt isprăvi neromâneşti. Şi nu putem trece sub tăcere faptul că puterea supremă de atunci nici nu a încercat de a uza de dreptul de graţie.

În ajunul execuţiei, la 31 mai ori poate la 1 iunie, marele soldat concentra într'o singură pagină, adresată soţiei sale, ultimele sale gânduri pământeşti. Cu ajutorul unei prietene a Mariei Antonescu aceste rânduri au fost salvate. Iată-le în simplitatea lor lapidară:

„Scumpa mea Rica,

Am stat cu fruntea sus şi fără teamă în faţa judecăţii, după cum stau în faţa Justiţiei Supreme.

Aşa să stai şi tu.

Nimeni în această ţară nu a servit poporul de jos cu atâta dragoste, pasiune şi desinteres cum am făcut-o.

I-am dat totul, de la munca până la banul nostru, de la suflet până la viaţa noastră, fără a-i cere nimic.

Nu-i cerem nici azi.

Judecata lui pătimaşă de azi, nu ne înjoseşte şi nu ne atinge. Sunt pregătit să mor, după cum am fost pregătit să sufăr. După cum ştii, viaţa mea, toată viaţa, mai ales în cei patru ani de guvernare, a fost un calvar; a ta deasemenea.

Dar a fost înălţătoare şi nepieritoare. Împrejurările şi oamenii nu au îngăduit să facem binele pe care împreună am dorit cu atâta pasiune sa-l facem ţării noastre.

Suprema Voinţă a decis altfel.

Am fost învins. Au fost şi alţii, mulţi alţii.

După dreapta judecată, Istoria i-a pus la locul lor.

Ne va pune şi pe noi.

Popoarele, în toate timpurile şi peste tot, au fost ingrate.

Nu regret nimic, şi tu nu regreta nimic.

Să răspundem la ură cu iubire, la lovitură cu mângâiere, la nedreptate cu iertare.

Ultima mea dorinţă e să trăeşti. Retrage-te într'o mânăstire. Acolo vei găsi liniştea necesară sufletului şi bucata de pâine pe care azi nu o mai poţi plăti.

Am să rog să fiu îngropat lângă acei care mi-au fost străbuni şi călăuzitori. Acolo, la Iancu-Nou, voi fi printre acei cu care, în copilărie, am cunoscut bucuriile şi lipsurile.

Împrejurările ne-au îndepărtat în viaţă de ei, dar sufletul meu nu i-a uitat niciodată.

Poate vei gândi că acolo, lângă mine, va trebui să fie şi ultimul tău locaş. Scoborînd în mormânt, eu azi, şi tu mâine,ne vom înălţa, sunt sigur. Va fi singura şi dreapta răsplată.

Te strâng în braţele mele cu căldură şi te îmbrăţişez cu dragoste.

Nici o lacrimă.

Ionel“

Putem să ne considerăm fericiţi de a poseda acest text, căci tragica noastră istorie — darnică în oameni mari — e săracă în documente. Ştefan-Vodă nu şi-a scris „jurnalul“ iar noi nu putem decât bănui criza morală ce l-a vizitat după bătălia de la Valea Albă. Mihai Viteazul n'a avut răgazul şi nici gândul de a lăsa mesaj pentru posteritate înaintea trădării de la Turda. Brâncoveanu a scris cu sângele său şi al feciorilor ceea ce el a crezut a fi o atitudine valahă în lume, Horea s'a lăsat frânt pe roată, fără suspin şi fără poză. Şi atâţi alţii . . .

Textul suprem al mareşalului Ion Antonescu e, în conciziunea şi grandoarea sa, cornelian — adică a unui om aşa cum el „trebuie să fie“. Să-l comentăm ar fi indecenţă. El va rămâne, în veci, temei şi speranţă că se nasc şi în România oameni.

STINDARDUL

În august 1944 Mareşalul Antonescu a vizitat în mai multe rânduri unităţile aflate pe front. Iată-l aci într'un orăşel din Moldova. Altă fotografie a Mareşalului purtând capela soldăţească nu există. Ea este probabil şi ultima fotografie luată înainte de mârşăvia dela 23 august 1944.

Pe marginea unui bilanţ

În vara anului 1941 când întregul dispozitiv sovietic era fulgerător dat peste cap, prin nimicirea aproape totală a armatelor şi grupurilor de armate sovietice staţionate în Europa, spionul Sorge îi salva pe Ruşi dela dezastru, comunicându-le că Japonia nu va intra în acţiune împotriva lor. Ca urmare, importantele forţe pe care Kremlinul le dislocase în Extremul Orient au fost îndreptate imediat spre frontul european.

Uniunea Sovietică nu era totuşi în stare să facă faţă situaţiei nici după această operaţie. Potenţialul ei industrial era insuficient. Sistemul ei logistic (aprovizionare, linii de comunicaţii, mijloace de transport etc) era şubred şi tot atât de neîndestulător.

Aşa stând lucrurile, preşedintele american Roosevelt îl trimite pe Harry Hopkins la Moscova. Acestui Hopkins Stalin i-a declarat că Germania nu mai poate fi învinsă decât prin intrarea în război a Statelor Unite. Rossevelt s-a conformat dorinţei lui Stalin. Dar chiar înainte de a se produce declaraţia oficială de război, Averell Harriman, alt trimis al preşedintelui Roosevelt, sosea în septembrie 1941 la Moscova, anume pentru a stabili împreună cu şefii bolşevici cantităţile de material de război şi de materii prime de care avea nevoe Uniunia Sovietică. Potrivit convenţiei „Lend-Lease“ şi instrucţiunilor primite dela Roosevelt, Averell Harriman semna apoi faimosul „protocol dela Moscova“ în virtutea căruia Uniunea Sovietică avea să primească cantităţi enorme de armament şi tot felul de material necesar continuării războiului.

Dela 1 octombrie 1941 şi până la 31 mai 1945, cu folosirea a 26660 vase de transport, Statele Unite au trimis Rusiei bolşevice:

427284 autocamioane,
13303 tancuri,
35170 motociclete,
2328 autovehicule speciale,
2500000 tone benzină, precum şi o cantitate şi mai mare de carburanţi pentru diverse motoare,
15033 avioane,
1981 locomotive cu aburi,
66 locomotive „Diesel“,
10000 vagoane de cale ferată,
4500000 tone conserve de carne, zahăr, făină şi grăsime,
7056 tunuri antiaeriene,
13633 mitraliere,
16000 aparate de radio de campanie,
51503 automobile „Jeeps“,
7784 motoare pentru marina militară,
15417000 perechi de cizme, milioane de tone de oţel, de explosivi, cupru, aluminiu etc. etc.

Alte 4570 avioane le-au fost trimise Ruşilor din Anglia, tot la stăruinţa lui Roosevelt.

Aşa au repurtat Ruşii victoria! Aşa a putut tăvălugul bolşevic să zdrobească ţări şi popoare, să le subjuge, să le exploateze până la sânge, pentru ca în cele din urmă să le transforme în tot atâtea baze de plecare la un nou atac, împotriva celeilalte jumătăţi a continentului european, matcă a întregii lumi civilizate.

Astăzi, în Statele Unite numărul acelora care recunosc criminala greşală a răposatului preşedinte este destul de mare. Să nădăjduim că, înainte de a nu fi prea târziu, ei vor reuşi să înfrângă ticăloasa conspiraţie urzită de moştenitorii nefastului Roosevelt, politiceni fără scrupule manevraţi de forţe oculte care, fluturând mereu steagul pacifismului şi al „destinderii cu orice preţ“, vor să lase pradă imperialismului sovietic şi alte ţări europene, începând cu Germania a cărei voinţă de a rezista tot ei şi interpuşii lor au distrus-o, prin acţiunea lor diabolică de „reeducare“ şi prin condamnarea necontenită şi a priori a oricărei manifestări a sentimentului de demnitate naţională.

Ion. V. EMILIAN

Desemnul de mai sus a apărut într'un săptămânal german în anul 1943, în timp ce pactul „Lend-Lease“ funcţiona din plin.

Pentru amatorii de dialoguri

Ziarul vienez „Die Presse“, cu data de marţi 3 noembrie 1970, publică un reportaj care iese din comun: **„Melk: auto-remorcher transformat în închisoare pentru refugiaţi. Jandarmeria fugăreşte autocamioane româneşti. Trei arestaţi, patru solicitatori de azil politic, doi răniţi şi unul legat cobză.“**

Iată textul integral al acestui reportaj:

„Luni dimineaţă (2 noembrie 1970), şoferul unui autoremorcher românesc încearcă să explice prin semne jandarmilor rutieri că celelalte două autoremorchere române care-l precedează ar avea o încărcătură neobişnuită. Treaba aceasta s'a întâmplat la ieşirea spre Melk, pe autostarada Viena—Salzburg. După o goană nebună, jandarmii ajung din urmă cele două camioane româneşti şi le depăşesc. În clipa aceasta, un om cu mâinile pline de sânge sare din cabina unuia din camioane şi cere jandarmilor să-l apere. Dar cum nici acesta nu cunoaşte limba germană, asemenea colegului său el încearcă prin semne să-i facă să înţeleagă pe jandarmi că în interiorul uneia din remorci se află 2 refugiaţi. La vamă însă pe uşa remorcii fusese pus sigiliu de plumb . . . ,andarmii au fost deci nevoiţi să aştepte sosirea vameşilor, aceştia singuri fiind în măsură să desfacă sigiliul.

Între timp, un cetăţean austriac, care conducea o maşină de turism, descoperă în apropiere de locul de popas Rohr **un om legat cobză, zăcând fără cunoştinţa, la bordura autostrăzii. Nenorocitul sângera abundent dintr'o rană la cap.** Cu ajutorul altor automobilişti pe care-i oprise şi le ceruse ajutor, austriacul îl desleagă pe cel leşinat şi-l transportă imediat la spitalul din Melk. **Rănitul fără cunoştinţă era unul din şoferii celor trei autoremorchere româneşti,** dar nu se ştie anume al cărui autoremorcher.

În timp ce medicii se străduiau să reanimeze pe românul foarte grav rănit, **trei alţi români, care se aflau în cele două autoremorchere oprite de jandarmi, erau arestaţi.** După cum aflat mai târziu, cei trei arestaţi descoperiseră în apropiere de Rohr că unul din colegii lor **ascunsese în remorcă doi refugiaţi.** Făcând această descoperire, cei trei au tăbărît asupra colegului lor şi l-au lovit necontenit, până ce acesta şi-a pierdut cunoştinţa. După aceasta, l-au legat fedeleş şi l-au lăsat în drum, în apropiere de locul de popas dela Rohr. Pe însoţitorul şoferului lăsat în drum, care fusese si el crunt bătut de ei, l-au silit să rămână mai departe în cabină.

Rămâne nelămurit dece şoferul celui de-al treilea autoremorcher românesc, acel care a alarmat primul jandarmeria, şi-a continuat drumul spre locul de destinaţie, adică spre München. Din lipsa unui interpret, interogatoriul celor trei români arestaţi a avut loc în condiţiuni deosebit de grele. Cel rănit n'a putut fi interogat. Cei doi refugiaţi, care reuşiseră în acest mod să părăsească România, să traverseze Ungaria şi să ajungă în Austria, şoferul grav rănit, precum şi însoţitorul său au cerut azil politic.

Cele două autoremorchere care au fost oprite de jandarmi în apropiere de eşirea spre Melk, se găsesc şi acum tot acolo, întrucât au rămas fără şoferi. După cum declară însă autorităţile austriace, ele ar putea fi totuşi conduse până la München de şoferi austriaci.

După o scurtă verificare a indentităţii, acei care au solicitat azilul politic au fost îndreptaţi spre lagărul dela Traiskirchen, în Austria de jos. Cât priveşte pe cei trei arestaţi, aceştia au fost depuşi, cu mandat în toată regula, în inchisoarea din Melk, urmând a răspunde de faptele lor în faţa unui tribunal austriac.“

În legătură cu această dramatică întâmplare, corespondentul agenţiei americane UPI a transmis în acelaşi zi o telegramă care — după părerea noastră — redă mai clar şi mai precis faptele:

„Un misterios incident desfăşurat pe o autostradă austriacă, incident asupra căruia poliţia primise iniţial indicaţia că ar fi fost provocat de spioni, s'a dovedit a nu fi altceva decât **fuga dramatică şi plină de riscuri a patru români.** După cum a comunicat marţi poliţia, şoferul unui autoremorcher româneasc a inştiinţat luni dimineaţa jandarmeria rutieră din Melk că în interiorul autoremorcherului care urmează s'ar afla scunşi agenţi. Ca urmare, toate camioanele româneşti care circulau pe autostradă au fost oprite şi cercetate. Într'o remorcă încărcată cu nuci au fost descoperite trei persoane. La scurt timp după aceea, un român legat cu sârme şi având mai multe răni grave la cap era descoperit la locul de popas dela Rohr. Cum nici unul dintre români nu cunoştea limba germană, au trecut mai multe ore până ce s'a putut stabili despre ce era vorba.

Şoferul unuia din autoremorchere plecase din România cu o incărcătură de nuci. La plecare, el reuşise să ascundă între lăzile cu nuci trei persoane — soţia sa în vârstă de 29 de ani şi doi prieteni. La început totul a decurs cu bine. Transportul a putut trece fără greutate atât frontiera română cât şi cea ungară. La un loc de popas în Austria, însoţitorul şoferului, anume **Ion Fereche**, l-a surprins pe acesta comunicând cu pasagerii clandestini prin bătăi în peretele care desparte cabina de remorcă. Chemând în ajutor pe şoferul şi pe însoţitorul celui de-al doilea autoremorcher, Fereche a tăbărît pe propriul său şofer şi a început să-l lovească cu furie. Ceilalţi doi au făcut acelaş lucru, **până ce victima şi-a pierdut cunoştinţa.** Aşa leşinat cum era, şoferul a fost legat cu sârme la mâini şi la picioare, fiind lăsat la marginea drumului. Din cercetările întreprinse de poliţie rezultă ca aceşti trei şoferi intenţionau să ţină sechestrate în remorcă persoanele ce se ascunseră acolo, **până la înapoierea în România, conformându-se astfel instrucţiunilor primite dela autorităţile româneşti . . .** Şoferul ce-

(urmare în pag. 3)

SCOLII

Literatura de opoziție

La începutul acestui secol Gaston Boissier arăta dificultățile întâmpinate în elaborarea lucrării sale **L'opposition sous les Césars.** Statul totalitar în care naufragiaseră libertățile romane a șters urmele literaturii anti-cezariene, care nu poate fi reconstituită decât vag, fragmentar din aluzii, citate și informații de mâna a doua. Jérôme Carcopino demonstra, la rândul său, că „publicarea„ corespondenței lui Cicero a fost manipulată de cenzură. Iar profesorul Henry Bardon, făcând bilanțul literaturii latine, constata că din aceasta cunoaștem abea 20%. Din 772 de autori menționati, 276 sunt pentru noi doar nume. Din opera a 352 avem numai fragmente și abea din 144 posedăm una sau mai multe lucrări. Concluzia eminentului savant de la Poitiers este melancolică. Pe lângă diferite cauze, deloc neglijabile — tehnica difuzării publicațiilor în antichitate, în oarecare măsură creștinismul care a pus la index și, deci suprimat, nenumărate capodopere ale păgânismului — răspunderea cea mare o poartă politica. „Ura partizană și-a exercitat caracterul său nociv: memorialiștii, istoricii, pamfletarii partidelor învinse au suferit prin distrugerea operii lor pedeapsa înfrângerii".

E imposibil să nu te oprești din lectură și să nu faci transpunerea pe plan românesc. Chiar în acest secol de atotputernicie a mijloacelor de informare masivă oare nu se poate aplica scrisului „pedeapsa înfrângerii"? În țară, arhive și biblioteci publice și particulare au trecut în posesia tiranului zilei, pe care nimeni nu-l poate împiedeca de la distrugere ori fals. Mai mult, vânarea documentelor se extinde și în afara hotarelor (cazul manuscriselor lui Grigore Gafencu). Atâția martori ai unei epoci tragice au închis ochii înainte de a fi avut răgazul să-și facă depoziția în fața posterității. (Să ne închipuim ce ar fi însemnat pentru istoria de mâine „memoriile" mareșalului Antonescu, scrise cu pana viguroasă a soldatului care ne-a lăsat cele mai frumoase proclamații).

Cum ar fi oare un viitor înregistrând numai măsluirile unor Beniuci ori Jebeleni? Trebuie salvată literatura de opoziție. Câtă este. Iată dece publicații ca **Pitești, Ofrandă, Mărturia poeziei, Poeme din închisori** pot fi trecute în rândurile unei auguste arhive naționale.

„Potopul" ca pedeapsă

În cântul 33 al **Infernului,** după ce contele Ugolino povestește poetului cum a fost ucis prin înfometare, împreună cu copiii săi, Dante izbucnește într'o invectivă arzătoare:

Ah, Pisa, rușinea neamurilor
Din frumoasa țară în care răsună **si,**
Cum vecinii tăi întârzie pedepsirea,
Ridică-se Capraia și Gorgona,
Să facă stavilar pe Arno la izvor
Și să înece'n tine orice suflare!
Căci dacă lui Ugolino i-a mers vestea
De a-ți fi trădat niște castele
Nu trebuia să-i chinui tu astfel pe copii.
(v. 79—78)

Iată, în treacăt, pusă cu cinci secole înaintea lui Dostoievski — la care ne-ar trimite imediat fonfii rusofili de tipul ălora de la „Prodromos" — problema injustei suferințe a copiilor. Pe noi ne interesează însă aici mai mult dacă bunul cunoscător al literaturii italiene care a fost Octavian Goga nu a transpus din acest pasaj un ecou în prosopopeea sa din **Oltul:** „Sa verși păgân potop de apă . . ."

Iresponsabilitate

Am avut și am repulsie pentru scriitorii de „jurnale" (pe care nu le confund cu „memoriile" de reală valoare documentară). Aroganța, indicența și futilitatea actului mă scandalizează. Uitatul acesta în oglindă, strip-tease-ul pe hârtie a micilor mizerii . . . care sunt fatal legate de o mână de pământ, îmi produc silă. Îl auzi pe autor întrebând peste creștetul veacului „știi cine sunt eu?". Orice strănut, gripă, diaree, mahmureală ori neputință merită și trebuie consemnată pentrucă e legată de ilustrul său nume. Treacă-meargă când ai fost ambasader și ai avut ocazia să-i strângi mănușa lui Churchill ori să saluți de la 20 de metri „edenul" lui Eden. Dar când în 30 de ani de Paris n'ai produs decât mătreață și informezi posteritatea că ai mâncat morcovi fierți la prânz, că l-ai întâlnit pe stradă pe cutărică, dezarmezi până și hazul gras al Balcanului. Cel puțin din „Însemnările zilnice" ale lui Maiorescu se poate reconstitui meteorologia României timp de 50 de ani; omul avea goanga să noteze temperatura și precipitațiile atmosferice mai constant decât observatorul astronomic.

Dacă totuși „celebritatea", ignorantă a ortografiei — scrie regulat „ași", „creiator", „aceiași" (femenin) — pierde timp și cerneală ca să ne spună că „biroul dispare treptat sub vrafurile de dosare și cărți" . . . dăm din umeri. Treaba lui. Care om amestecat în treburile culturii nu are probleme cu hârtiile de pe masă, fără să simtă nevoia de a o spune și viitorimii? Așa cum nu consemnează că azi 29 septembrie 1970 i s'au terminat lamele de ras și trebuie să cumpere altele, împreună cu o pastă de dinți „Colgate". Se schimbă însă macazul când exhibiționistul scrie unele ca acestea:

„Din când în când îmi aduc din nou aminte — și mă trezesc deodată trist, deprimat: nu știu încotro să privesc ca să prind curaj. Orice s'ar întâmpla, suntem pierduți. Lumea noastră, lumea mea — e iremediabil condamnată. Dacă n'ar fi decât acest lucru: la fiecare trei ani China își adaogă populația Franței. La începutul secolului XXI, China va reprezenta jumătate din populația globului. In 50—60 de ani, lumea nu va mai arăta aceiasi [sic]— și nici cultura, nici sensul existenții, nici valorile morale.

Evident, pentrucă cred în om — nu în rase sau culturi — nu deznădăjduiesc. Va naște o altă lume, care ar putea fi tot atât de creiatoare [sic] și de „interesantă" ca acea care a început să-și arate chipul în Grecia secolului VII în. d .Ch. Dar nu e mai puțin adevărat că lumea noastră va dispare, și poate într'un fel încă și mai tragic decât au dispărut lumile Orientului apropiat și a Greciei. Imi închipui, bunăoară, Europa locuită de populații asiatice sau africane; oameni inteligenți și cultivați, plimbându-se prin orașe vechi și ruini fără să le privească, fără să le înțeleagă (așa cum făceau Anglo-Indienii din Calcutta, trecând în fiecare zi pe lângă templele hinduse, fără să le privească, disprețuindu-le, urându-le."

(Mircea Eliade)

Acest om este pus la o catedră universitară să învețe generațiile care mâine vor conduce America și destinele lumii, să le spună tinerilor că **orice s'ar întâmpla, suntem pierduți.** Să ne mai mirăm atunci că RSR l-a luat în brațe și-l dorlotează? Pentru minarea morală a Statelor Unite e mai prețios decât o tonă de narcotice introduse pe piața New Yorkului.

Ienicerii noului Islam

În lista echipei sovietice la campionatele mondiale de football din Mexic, 14 iunie 1970, relev printre o seamă de nume georgiene, armenești și ucrainene și două „moldovene": **Logofet** și **Muntian.**

„Calendarul" pe 1970 tipărit la Chișinău conține o rubrică „Să ne cunoaștem compatrioții" în care figurează personalități basarabene cu care se laudă sultanii. Enumerarea e dureroasă dar trebuie să o facem.

— **Simion Timoșenco,** mareșal al Uniunii Sovietice, născut în satul Furmanca, regiunea Odesa „nu departe de Cahul". După propria declarație „deși au trecut atâția ani, limba moldovenească n'am uitat-o". Ziaristul Val. Rusu îl caracterizează drept un „stejar din codrii Tigheciului".

— **Valenti Belousov** (probabil traducerea rusă a numelui tipic basarabean **Gurădalbă**), originar din Bălți, matematician cu renume (a studiat la Madison, USA), a introdus în URSS „teoria cvasi-grupurilor". Influența savantului basarabean a apărut evident la simpozionul de la Suhumi, în 1968, la care din 40 de delegați 15 aparțineau RSS Moldovenești, în majoritate elevi ai lui Belousov.

— **Valentin Zarzăr,** născut la Chilia în 1899, fiul unui avocat. În 1921 devine comisar al școlii militare de aviație. Spre gloria Sovietelor organizează în august 1929 zborul Moscova-Berlin-Paris-Roma-Londra-Berlin-Vașovia-Moscova, considerat record mondial.

— **Eugeniu Grebenicov,** născut în satul Slobozia Mare, raionul Vulcănești. La vârsta de 34 de ani este considerat drept un specialist eminent în științele fizico-matematice, profesor de analiză matematică la universitatea „Patrice Lumumba" din Moscova. Tezele „Teoria analitică a mișcării lui Iaphet" și „Unele cercetări calitative ale ecuațiilor diferențiale în mecanica astrală" constituie contribuții fundamentale iar ideile sale sunt salutate ca ale unui pionier al domeniului. Dintre cei 7 „aspiranți" care lucrează sub conducerea sa, 3 sunt Moldoveni.

— **I. F. Sacrieru** (1900—1941), din Abaclia, Tighina. Sub conducerea lui a fost creată catedra și facultatea de aparate tehnico-militare. Recunoscut ca „cel mai mare specialist în acest domeniu, fondatorul acestei științe în Academia URSS . . . **A elaborat bazele teoriei tragerii în artileria anti-aeriana".** În 1934 este numit șef al unei secții de artilerie în direcția Armatei Roșii.

— **Maria Bieșu,** originară din Căușenii lui Alexe Mateevici, cântareață de operă, laureată a premiului de stat al URSS pe 1968, clasată drept cea mai bună interpretă a lui Cio-Cio-San la concursul internațional de la Tokyo.

— **L. A. Tarasevici** (1868—1927), născut la Tiraspol, absolvent al gimnaziului din Chișinău. Face studii superioare la Odesa și Paris, unde colaborează cu Mecinicov (și el descendent de Români rusificați) și dr. Cantacuzino. Întors în Rusia este ales pro-rector al catedrei de patologie generală la facultatea de medicină din Odesa.

— **Ștefan Neaga,** născut la Chișinău. Compozitor, autor al cantatelor „Ștefan cel mare" și „Basarabenii". A predat compoziția la conservatorul de stat din Chișinău.

Acesta este scurtul, tragicul bilanț extras din „calendarul" basarabean: geniu românesc în slujba celor mai sângeroși călăi ai istoriei. Îl supun eminentului savant prof. D. Găzdaru, în vederea studiului său pe care toți îl așteptăm cu nerăbdare: „Contribuția Românilor la progresul cultural al Slavilor".

E. LOZOVAN

BIBLIOGRAFIE

„Prodromos" no. 10, închinat lui Nae Ionescu la 30 de ani de la moarte. În timp ce unul din coechipieri face naveta București-Freiburg, cu familie, cățel și purcel, iar celebrul discipol încasează fără remușcări ori pudoare drepturi de autor în RSR, la Paris ne jucăm de-a comemorarea. Les mains sales? Bah! Cuvintele și-au pierdut total sensul, iar atitudinile se dau peste cap. Nu mai vorbim de nivelul penibil al aniversării. Se începe cu o scrisoare inedită — adresată cui? găsită pe stradă? cumpărată la anticarii de pe Sena? — nesemnificativă și nu lipsită de vulgarități de calamburgiu care cinstesc îndoelnic memoria autorului. La pp. 1—2 citim exact două coloane, promise din 1933 (p. 18), scrise deci „pe îndelete"! Autorul de witzuri crucișe de la p. 3 nu s'a lămurit încă de faptul că **polis** e de genul masculin și scrie pentru galeria cu fălcile descopciate „polis valahă". Repetă apoi nerozia cu „Vasile Pârvan — maestru fără elevi" dovedind a nu fi citit p. 19, unde tocmai sărbătoritul e prezentat ca „moștenitor" al acestuia. La p. 24 ni se oferă niște „cuvinte nepotrivite și târzii" — bine caracterizate, dar atunci nu vedem logica publicării lor. Textele nae-ionesciene propriu zisedovedesc lipsa de gust și responsabilitate a editorilor care n'au lăsat la o parte nimic: harța cu studenții (pp. 34—35), inexactitățile (p. 28) care ar discredita și pe un amator. Dante nu ajunge însoțit de Virgiliu în Empireu! În **Purgatoriu,** cântul 30, Florentinul e părăsit de Mantovan și predat lui Beatrice care-l însoțește singură către Rosa mistică (**Paradis,** cântul 23).

*

În colecția „Drum", Madrid 1970, în care dl V. Posteucă a publicat cu pietate și acribie „Poeme din închisori" — salutate cu căldură de cei care contează, adică nu asociații temnicerilor — eminentul poet ne dăruește acum: Leca Morariu, **Dela noi.** Personalitatea cărturarului bucovinean, despre care a scris rânduri durabile și prof. P. Iroaie, este pusă în lumină de raportul către Academia Română al lui Sextil Pușcariu. Cu sobrietate, acesta îl situează pe povestitor „în tradiția lui Ion Creanga" și, fără îndoială, că are dreptate. Cele opt basme aparțin izvorului cel mai pur al folklorului nostru, care — cum remarca dl Filiti — nu are nevoie de aiurite și neconvingătoare paralele asiatice ori africane când el aparține trup și suflet Europei.

*

Prin elegantul volum **„Il compimento del sagittario"** d-na N. Corteanu Loffredo își ispitește muza italică. Aceasta îi răspunde tulburător de armonios, cu accente dannunziene:

Piove tristezza
sull'anima
che nel vento
pare una foglia d'autunno.

*

La São Paulo, Brazilia, dl Al. Petre Silistreanu scrie cu egală cursivitate în portugheză despre astronauți și în românește despre potop.

*

Ziarul **„Il tempo"** no. 201 din 7 septembrie 1970 publică scrisoarea profesoarei Luisa Valmarin, de la Universitatea din Roma, care pune la punct lucrurile privind „cultura" română patronată de ambasada RSR.

Referindu-se la manifestările instituției din Valle Giulia, recent retârnosită, eminenta corespondentă afirmă: „Din nenorocire cei care au preluat moștenirea grea a ilustrului Pârvan au reușit în scurt timp să coboare activitățile glorioasei Academii la nivelul celei mai plate și banale mediocrități. Faptul a redus evident numărul frecventatorilor la un grupuleț anemic".

Cu ocazia conferinței lui Șerban Cioculescu, despre Arghezi, impostura a depășit limitele îngăduite chiar de răbdătoarea țară gazdă. Ireproșabila personalitate a profesoarei Rosa Del Conte, autentică interpretă a culturii românești, a fost insultată în absență. În schimb s'au glorificat bâlbâitele traduceri ale lui Quasimodo.

Încheind, autoarea se întreabă care este rolul „bibliotecii" din Roma. Oare acela de „local în care se consumă cu întâietate, spre folosul funcționarilor săi și ai ambasadei, o marfă măsluită ori de rebut — ca cea de-acasă — care de atâția ani este administrată studenților români în cadrul învățământului oficial?"

Ați ghicit bine, stimată doamnă, aici a ajuns moștenirea lui Pârvan trecută în mâinile de geambaș ale lui Balaci. Împotriva acestui scandal niște Adameșteanu, Drăguțescu & Co. nu numai că nu protestează ci își dau girul cu ochii închiși.

*

La universitatea din Tübingen au fost evocați solemn Ion Barbu și Tudor Vianu. Participanți: trimișii oficiali la braț cu dl Eugenio Coseriu.

*

Dl Miron Grindea, editorul în engleză al lui Urmuz, l-a laureat în numele revistei „Adam" ce conduce la Londra nici mai mult nici mai puțin decât pe Radu Boureanu. Răsplata: invitație oficială la București, mijlocită de Zaharia Stancu . . .

Locașurile mistice ale lui Mirea

La „Centrul american" din Paris, între 25 septembrie și 15 octombrie, compatriotul nostru — tăcutul, harnicul, asceticul Mirea — a expus creația sa din urmă.

E greu de definit itinerarul unui artist bântuit de vânturile înalte ale unei inspirații la răscruci prin definiție. „Turnurile" lui Mirea sunt sculpturi și mult mai mult. Sunt locașuri frământate de gândire, plămădite cu întrebări, locuite de neliniști.

Altceva nu putem adaoga nefiind critici de artă, care, ca atâția meșteșugari serioși, nu se pot improviza.

Remarcăm însă succesul de care s'a bucurat expoziția în mediile compente.

Gala Galaction — un aspect necunoscut

Controversa noastră cu fiica preotului scriitor a determinat reacția unuia dintre cititorii noștri, care ne scrie că articolul în chestiune îi amintește de ultima sa întâlnire cu Gala Galaction: „Zidurile Capitalei anunțau o conferință a lui despre Romain Rolland. Tocmai citisem în ‚Les études' un articol asupra acestuia reîntorcându-se, către sfârșitul existenței sale, la lectura temeinică a Bibliei și înțelegând-o, în ciuda inimii sale, cu un cuget total scrintit. Închipuindu-mi în ce spirit ‚socialist' va avea loc conferința am copiat la mașină tot textul articolului. Cu bicicleta m'am repezit acasă la Gala Galaction. A rămas surprins când, în câteva cuvinte, i-am demonstrat transformarea spirituală a lui Romain Rolland. Mi-a declarat că textul conferinței sale, din seara aceea, era pregătit și că articolul adus de mine îi va servi, eventual mai târziu . . . A mai adăogat că partidul comunist îl exploata. E adevărat că a fost socialist dar în același timp a rămas creștin. Tocmai ținuse o serie de conferințe în Nord, în care exprimase critica cea mai acerbă împotriva comunismului. Dar de aceste acte nu se ținea seamă; comuniștii aveau nevoie doar de numele și prezența sa".

Iată un aspect necesar pentru istoria literară și, poate, un prilej de meditație a mult prea grăbitei la condei fiică a lui Gala Galaction.

O nouă carte și o alternativă

Relativ foarte puțini oameni în lumea liberă sunt conștienți de masivele infiltrații ce sapă cu succes crescând la temeliile de existență ale Libertății. Cu atât mai mult, cu cât toți cei ce în numele acestei zeițe naive s'au coalizat la stânga de așa zisul establishment, cu intenția eri camulflată, astăzi manifestă la toate colțurile de stradă, de a întroduce și la noi experiența marxistă, se bucura de încurajarea fățișă a mediilor de masă și de cea pasivă a maselor stupefiate de înalte standarduri de vieață.

Istoria se repetă. Întreaga lume liberă se găsește astăzi exact în situația în care era România în primii ani după realizarea visului de întregire a neamului (1918—1923). Îmbătată de acel orgoliu, care era de fapt numai meritul sutelor de mii de soldați căzuți pe fronturile românești, conducerea politică de atunci n'a fost în stare să dea României întregite teritorial concepția necesară realizării unei **întregiri spirituale și economice în sens național.** Ramurile poporului român, adunate după sute de ani de oprimare străină sub un sceptru românesc comun, se găseau într'o stare economică, socială și culturală inferioară minorităților convețuitoare. În multe școli superioare și universități ale țării elementul etnic românesc se găsea în inferioritate de număr. În același timp anumitor minorități le lipsea total spiritul de loialitate față de noul stat român întregit și lucrau mai mult sau mai puțin pe față la trunchierea lui și la alipirea părților desmembrate, fie la Uniunea Sovietică, fie la Ungaria. În golul provocat de desorientaea și abdicarea conducătorilor statului dela linia neamului, au năvălit ideile marxiste de peste Nistru și cele cosmopolite din apus, amenințând să sfărâme peste noapte unitatea teritorială abia realizată. Profesorii începeau să predice dela catedră că „lumina vine dela răsărit". Presa, încăpută pe mâini străine de destinele poporului român, bătea în aceeași strună, stimulând studenții și muncitorii la revoluția roșie. Studenții se simțeau la modă dacă puteau flutura drapele și berete roșii; muncitorii, conduși de agenți ai comunismului și ai altor interese entnice, treceau dela grevă la grevă, tocmai când economia slăbită de război avea nevoie de încordarea la muncă a întregei națiuni. Doar câțiva profesori, în frunte cu savanții A.C. Cuza, N.C. Paulescu, Corneliu Șumuleanu și I. C. Cătuneanu, nu încetau să strige în pustiu că statul român se precipita spre prăpastie.

În acel moment crucial pentru poporul român a apărut omul „năzdrăvan", capabil să schimbe macazul și să oprească trenul înainte de deraiere. A fost Corneliu Zelea Codreanu, care încă în calitate de student, cu riscul vieții sale și a camarazilor săi de luptă, a smuls prin acte de eroism studențimea română depe linia marxistă și a redat-o liniei naționale a neamului; a smuls muncitorimea depe linia luptei de clasă, convingând-o că dreptatea ei trebuie să și-o ceară în cadrul și nu împotriva neamului, și a repus-o la lucru în fabrici. Poporul român a fost salvat înc'odată dela prăbușirea în anonimatul istoriei.

Vieața acestui om extraordinar, indiscutabil cel mai mare fiu al neamului românesc, a fost

(urmare în pag. 5)

Șantajul cu mormintele

În aceste coloane, d-na Luki Galaction-Passarelli a fost pusă în cauză, măsurat și cu destulă curtoazie, spre deosebire de alți colaboraționiști fără obraz pentru care nu vedem dece am avea menajamente. I-am spus simplu că ne putea dispensa de mesajul d-sale transmis prin intermediul odioasei foi „Glasul patriei". Ni se adresează tot pe aceași cale sub paravanul unei stratageme: „Stindardul" nu i-ar fi publicat răspunsul. Afirmație nu numai neadevărată ci și dezonorantă — nu pentru noi! — căci suntem acuzați gratuit și fără dovezi de a ne deroba eticii ziaristice. La redacție nu s'a primit nicio scrisoare a numitei doamne, drept care o somăm să prezinte recipisa expedierii recomandate, căci e de presupus că o luare de poziție de asemenea importanță nu a fost trimisă altfel.

Ne ocupăm aici de acest răspuns, acordându-i un spațiu însemnat, nu de dragul unei desmințiri care poate fi considerată închisă cu rândurile de mai sus. Scrisoarea doamnei, căreia nu-i putem atribui cu certitudine decât semnătura și răspunderea de a se fi pretat la jocul brain-trustului din str. Christian Tell, conține ambalate în stilul cel mai suav, vocabularul, ticurile și temele favorite ale propagandei comuniste. Mai întâi — dovada falsului.

1° Doamna locuiește în Italia de mai bine de 30 de ani și a petrecut la București 20 de zile. Într'un răstimp atât de scurt d-sa și-a asimilat perfect ortografia oficială. Redacția „Glasului patriei" a intervenit oare numai la toaleta grafică a textului? Trecem peste faptul că stilul doamnei este corect, pe alocurea elegant, lipsit de italianismele care impestrițează limba compatrioților noștri din peninsulă. Putem presupune că fiica lui Gala Galaction continuă să scrie frumos limba părintelui său.

2° Autoarea afirmă că polemica n'ar lipsi din „garderoba sa dialectică". Nu interesează savuroasa imagine — stilul e ca o rochie care poate fi luată din cuier — ci cuvântul magic **dialectica.** Oricine a asistat la o ședință de „prelucrare" în nenorocita țară cunoaște valoarea expresiei. E suliță și pavăză, pumnal și coif: „gândește dialectic, tovarășe!" Aici scribul de serviciu s'a scăpat.

3° Considerând atitudinea Rezistenței — pusă între disprețuitoare ghilimele — autorul textului se întreabă „care este ajutorul ce se poate aduce [țării] cu o atitudine ce nu are în sine nimic **constructiv,** ci dimpotrivă". Compatrioții noștri rămași în străinătate în ultimii ani nu simt o tresărire, un reflex condiționat, nu aud glasul secretarului organizației de bază cerând amenințător la infernalele ședințe de verificare și autocritică o atitudine **constructivă?**

4° Autorul citează zicala „câinii latră, caravana trece" pentru a justifica inutilitatea unei reacții. Poznaș și revelator apel. Cine a avut marea răbdare să citească miile de pagini tipărite conținând discursurile șefilor comuniști la diferite plenare și congrese este obișnuit cu aluziile folklorice. Nichita de grotescă memorie, când nu se descălța, consuma o cantitate nelimitată. Or tocmai proverbul citat aici sub semnătura pictoriței italo- române figurează în mai toate discursurile comuniste, ilustrând un context diferit: „marșul victorios al socialismului care nu se sinchisește de atacurile imperialiste". Cum proverbul în chestiune este comun tuturor limbilor din sud-estul european, a putut fi auzit succesiv în gura delegaților bulgari, albanezi, iugoslavi, etc. Secretarul bucureștean al doamnei nu putea să-și pună, într'un mod mai evident, parafa.

5° Referindu-se la contactul cu pământul patriei pseudo-autoarea ne trimite la „taina lui Anteu". Numai că „clasicii marxism-leninismului" ,cu precară cultură clasică, fac toți aluzie, după ureche, la același mit — de la Marx la Stalin, trecând prin Engels și Lenin —, contextul e însă diferit fiind vorba de „contactul partidului cu masele". Avem aici altă semnătură a auxiliarului bucureștean.

Cele cinci argumente de mai sus ajung spre a dovedi că numele doamnei Luki Galaction-Passarelli a fost pus cu complezență în josul unui text ce nu-i aparține. Chiar declarația, în aparență subiectivă, asupra caracterului impersonal al artei pictoriței nu rezistă la analiză: ea a putut fi extrasă, în avantajul autenticului, din mărturisirea conținută în propria monografie. Falsul fiind stabilit ne vom ocupa de textul politrucului fără rezervele ce ne-ar inspira autoarea declarată.

Tematica articolului nu e deloc prezentată cu dibăcie, e chiar cusută cu otgon roșu. Ni se vorbește de coame de deal, de fântâni cu cumpene, de case cu prispă, de oale înfipte în par, etc. Ca și cum vreunul dintre noi ar fi negat intensitatea dorului ce ne vizitează pe toți cei ursiți de blestemul magnific de a ne fi născut Români. Dar una e nostalgia și alta e lupta politică. Tovarășul vrea să ne prezinte situația în două opțiuni: a) renunțarea „pe veșnicie la revederea pământului natal" și b) acceptarea situației de fapt, cu șeful orator preaiubit, cu mitologia „independenței „... a doua zi după semnarea pactului sovieto-român. La a treia posibilitate nu se gândește: aceea ca după potop, holeră, faliment economic și alte seisme, zidurile uriașei temnițe de popoare să se prăbușească asemeni Erihonului. Aceste lucruri constituie însă „argumente ideologice și politice" despre care, după autor, la București, subit, nu se mai pomenește. Am dori să vedem tipărit negru pe alb declarația unui creator din RSR că înțelege să se ocupe exclusiv de arta sa, fără riscul de a fi linșat.

După distilarea perfidă a nostalgiei, după încercarea de cauterizare a speranțeler iată și emascularea energiilor: presa noastră ar fi **aridă** și rămânând în familie e ineficace. Oare? La nivelul celei mai joase școli de cadre, activistul cel mai neajutorat a învățat din „Cursul scurt de istorie al PC (b)" despre importanța scrierilor publicate de emigrații ruși în străinătate. Dece scrisul nostru ar fi mai puțin explosiv? Și dacă e, dece „Glasul patriei" nu se ocupă numai de Miorițologia în care s'a specializat în ultimii ani? Unui „agitator" ceva mai avansat i-am vorbi firește de fermentul unirii noastre dospit pe pământ străin în rândurile exilaților de la '48, de Risorgimento care din provinciile periferice a dus la unitatea Italiei moderne. Iar pe un om de reală cultură l-am întreba dacă poate admite că „aridă" a fost **Cântarea Româniel,** tipărită la Paris în „România viitoare".

Să nu-și închipuie tovarășul că ne dezarmează moral — „doborând rezistențele" cum se exprimă limpede — fluturându-ne spectrul dispariției departe de țară. Moartea în pământ de exil e o perspectivă pe care au privit-o în față toți cei posedați de o idee pe care n'o puteau servi în cetatea robită. Cel dintâi a formulat-o Ovidiu: **Fortiter Euxinis inmoriemur aquis** („Cu tărie voi muri la apele Euxinului"). Chiar dacă: **Indeploratum barbara terra tegit** („Creștetul meu neplâns de nimeni îl va acoperi țărâna barbară"). Victor Hugo nu vorbea altfel: **Je ne fléchirai pas** [...] **J'accepte l'âpre exil n'eût-il ni fin ni terme.** Iar Dante îl asculta liniștit pe Cacciaguida prezicându-i încercările deștărării:

Tu lascerai ogni cosa diletta
Più caramente; e questo è quello strale
Che l'arco dell'esilio pria saetta.
(„Tu vei părăsi tot ce ți-a fost drag
nespus, căci așa e lovitura întâia
pe care arcul exilului o săgetează")

La răspunsul acestuia ar fi trebuit să mediteze doamna de la Roma înainte de a semna textul propus de București:

Tal, ch'è più grave a chi più s'abbandona;
Perche di provvedenza è buon ch'io m'armi,
Si che, se loco m'è tolto più caro,
Io non perdessi gli altri per miei carmi.
(„Căci e mai greu pentru acel care renunță
Și bine a fi să mă'narmez cu prevedere,
Iar dacă locul scump îmi va fi răpit
Măcar să nu pierd restul prin a mele versuri")

Parad. XVII, 55—57; 108—111

Ce orbete al istoriei române a putut ignora cununia tragică dintre servirea neamului, pribegirea și moartea în pământ străin? În nartexul inimii noastre păstrăm galeria ctitorilor sufletului tare ce ni s'a transmis: feciorul Răreșoaiei întemnițat la Ciceu, Movileștii surghiuniți în Polonia, Gheorghe Ștefan expirând la Stettin după ce-l trimisese pe Milescu Spătaru la curțile Europei, Petru Șchiopu stins la Bolzano, Petru Cercel înecat în Bosfor... până la Bălcescu, sacralizând pe vecie hotelul palermitan „Alla Trinacria".

Ne-am putea opri aici dacă textul în chestiune nu s'ar termina cu o infamie. Prezentând călătoria în țară drept un pelerinaj la morminte, cinicul autor crede că a pecetluit toate buzele. Mai mult, suntem noi înșine trimiși la acele sanctuare. Îl asigurăm că am fost la Ravenna la cripta exilatului și acolo n'am văzut ridicându-se „curcubeul pacificărilor" ci am auzit tunând glasul îndârjirii fără caritate.

Dacă am trăi în veci de veci și rânduri de vieți și nu ne-am putea pleca genunchii în fața tuturor mormintelor ce ne sunt dragi. Cine ne va indica unde zac Românii din Bucovina și Basarabia deportați în fundul Asiei? Cine ne va arăta căpătâiul celor uciși în Valea Piersicilor la Jilava? Cum să sărutăm fiecare palmă de pământ pe traseul Canalului care ascunde oase albe românești? Să ne spună autorul dacă putem pune flori pe proaspătul mormânt de la Căldărușani al episcopului Iuliu Hossu.

În această tragedie greacă pe dos, Antigona nu mai are nevoie să-l înfrunte pe Kreon pentru a impune respectarea ritului funerar al lui Polyneikes. Acum tiranul ne dă nouă, fraților celor uciși, lecții de morală și de comportament. Și dacă ar fi numai atât. Osemintele profanate au devenit monedă de schimb politică. Criptele exilului au fost sparte și cadavrele au fost transportate în pământul robiei. Morții rămași fără moștenitori au fost vânați cu procuri. Iar în ochii celor vii este înălțat acum spectrul crucilor singuratice.

Dumnezeu a creat și aceste ființe mai prejos decât hienele și șacalii și le-a pus în fruntea țării noastre. Va trece și acest pahar de la noi.

STINDARDUL

Nota Redacției

Ca răspuns la cele de mai sus, d-na L.G.P. ne-a trimis recomandat scrisoarea nedatată de mai jos, intitulată „articol". Textul primit de noi este copia scrisă la mașină cu hârtie „carbon" — ceeace ne permite să deducem că la ambasada RSR din Roma a fost depus originalul.

Pentrucă semnatara este extrem de preocupată de cine va avea „ultimul cuvânt" i-l lăsăm d-sale; prin publicarea acestei replici considerăm, cum e obiceiul presei, discuția închisă.

Cititorii vor judeca fondul și forma discuției. Ca și nouă, nici lor, nu le va scăpa diferența de ton dintre cele două texte, cel din „Glasul patriei" și prezentul. În primul caz, ferchezuiala este acum evidentă. Q.E.D. Notăm, în sfârșit, că fără rezerve autoarea pășește alături de RSR.

„Stimate Domn,

Am primit cu mare întîrziere **ediția specială** prin care redacția Stindardului a binevoit să mă interpeleze.

De ce nu mi-ați trimis-o mie direct? Conversația noastră ar fi cîștigat în spontaneitate și ritm.

Am primit în anii trecuți cîte un număr al revistei D-tale, deci adresa mea e cunoscută redacției.

Scrisoarea mea care a deslănțuit în dispoziția D-tale atîtea furtuni de protestare fecunde în nedreptăți și aserțiuni insultătoare la adresa mea, ți-a fost trimisă D-tale, mai întîi, nu ca să fie publicată în Stindardul (nu mă așteptam la asta), ci ca să-ți răspund direct la pasajul din articolul D-tale, care mă privea. La oarecare distanță de timp am trimis-o la București, cu dorința și nădejdea să fie publicată și să-ți parvie astfel pe acea cale.

Nu mai păstrez recipsa.

Nu am alt mijloc de a a asigura pe cei cari au citit rîndurile D-tale și acuzarea de minciună conținută în ele la adresa mea, decît numele meu, numele cu care semnez aceste rînduri și care este acela pe care am căutat toată viața să-l apăr de astfel de acuzări, fiindu-mi moștenire sacră.

Mă adresez celor ce ascultă această... gîlceavă a noastră, numindu-i martori ai mei și ai D-tale, în nădejdea că vor hotărî, asemenea unui tribunal de jurați, care din noi doi poate fi mai de grabă acuzat de minciună.

Nu am voit să ascult de cei cari m'au sfătuit să nu merg mai departe cu cearta aceasta ce nu ne poate duce la nimic. **O voi face, dacă D-ta vei dori să ai ultimul cuvînt,** orice ai mai vrea să mai spui despre mine, după ce însă, **te voi fi convins** că nu am nevoie să mă ție de mînă nimeni, ca să spui cuiva ce am de spus, în scris, sau direct.

Cei doi termeni cari te-au deranjat, **dialectică** și **constructiv,** foarte probabil i-am asimilat prin osmoză, nu cum spui D-ta dela București, ci din vorbăria de fiecare zi, distilată aci în Italia de inevitabilele televiziune și radio.

Că nu am uitat să vorbesc și să scriu romînește, ți-o pot demonstra oricînd, în felul cum D-ta însuți vei alege.

Cît despre **cîinii latră și caravana trece,** nu puteai să găsești armă mai subtilă cu care să-l împungi pe scriitorul din mine, să-i spui că a întrebuințat un loc comun, o expresie „giorsăită" de uzare zilnică indiferent în care mediu acest lucru s'ar fi întîmplat!

Și nu mă chema te rog pseudo autoare, am un vraf de cărți publicate aici în Italia cari mărturisesc, nu știu dacă despre o valoare a mea ca autoare, dar cel puțin că nu-mi merit prefixul care l-ai alăturat acestei calități ale [sic!] mele.

„Taina fiului lui Poseidon și al Geei", nu o dețin dela clasicii marxism-leninismului, pe care nu-i cunosc — ci din lecturile mele îndepărtate de pe timpurile **studiilor universitare** făcute la București, precum și din concluziile la cari [sic!] ajunge psihiatria modernă, cu marii ei interpreți: **îndepărtarea de pămîntul pe care ne-am născut și de condiționamentul [sic!] istoric, este o lipsă de rădăcini. Aceasta e primejdia prin care trece învingătorul pămîntului străin... primejdie de a pierde orice raport cu fondul obscur, matern și terestru al firii sale.**

Si, mergînd mai departe în articolul ce mă privește.

Am pomenit numai de nostalgie și repet, nu de politica de care nu mă desinteresez din lipsă de informație, ci dintr'o atitudine de gîndire care se ridică deasupra realității imediate a tot ce ne înconjoară și privește în ceața tainică și nedeslușită a cauzelor acestei realități și a puterilor mai presus de înțelegerea noastră cari ne conduc în mod inezorabil [sic!] la un fel sau altul de existență.

Ca... „agitator" nu sunt cîtuși de puțin avansat; mă miră lipsa de prudență cu care citezi gesturile de eroism a [sic!] celor ce au împlinit unitatea Italiei, precum și operele de seamă scrise în pribegie de alți autori.

E poate numai o modestie pe care nu reușesc să o apreciez.

Eu aștept prietenește și augural de la D-ta, „Tristele" și „Ponticele" precum și „Legenda secolelor", învăluite în drapelul de onoare ciuruit de gloanțele luptelor unde „rezistența" D-tale înflăcărată te-a trimis.

„Infamia" cu mormintele o las la judecata acelor jurați de cari [sic!] am pomenit mai sus. Pe cei ce s'au înduioșat îi rog să-și șteargă lacrimile, cum voi fi nevoită sa fac și eu. „Glasul îndîrjirii fără caritate" care-ți vorbește D-tale în preajma unui mormînt este acela al omenirii de astăzi, glasul urii și al răzbunării, al cruzimii fără iertare, este muzica ce convine multora dintre noi și înțeleg prea bine anacronismul atitudinei mele de demodată duioșie și tristețe încercate la mormîntul de pe malul lacului Cernica, în fața crucii pe care stă scris **Gala Galaction.**

Luki Galaction Passarelli

P. S. Trimit Stindardului recomandat articolul, voiu păstra recipisa poștală. Am depus o copie la Ambasada Română din Roma."

Pentru amatorii de dialoguri

(urmare din pag. 1)

lui de-al treilea autoremorcher românesc, care observase dela distanță toată scena, a crezut că **agenți** ar fi intrat în stăpânirea celorlalte două autoremochere și de aceea a găsit cu cale că trebue să anunțe poliția. (**NN.** Versiunea aceasta nu prea stă în picioare)... Când și-a dat seama că șoferul care-i salvase era lovit de ceilalți colegi ai săi, unul din cei ascunși în remorcă a încercat să iasă afară rupând gratiile de sârmă de la o fereastră. Incercând acest lucru, s'a rănit la mâini... După ce a fost găsit legat și în nesimțire, șoferul primului autoremorcher a fost transportat de urgență la spitalul din Sankt Pölten (**NN.** la 21 km distanță de Melk). Pasagerii clandestini au cerut azil politic (NN. După verificarea identității, autoritățile austriace le-au acordat **imediat** acest azil). Ceilalți trei români care au participat la acțiune au fost arestați, sub învinuirea de sechestrare de persoane și lovituri cauzatoare de răni grave. Deocamdată poliția nu a dat numele refugiaților."

Acestor dramatice întâmplări, ziarul „Die Presse" din 4 noembrie 1970 i-a consacrat un editorial care se termină cu următoarea concluzie:

„Numai asta ne ma lipsea, **ca pe teritoriul țării noastre să-și facă mendrele tribunale secrete care să treacă pe loc la executarea propriilor lor sentințe.** Acordarea rapidă a azilului politic acelora care au vrut să fugă și **arestarea bandiților politruci constitue o cât se poate de îmbucurătoare reacțiune care găsește unanimă aprobare,** prezervând renumele nostru de țară de azil. Totdeoadată se dă răspunsul cuvenit acelora care încearcă să facă vânătoare de oameni pe teritoriul nostru și să folosească și aci procedeele caracteristice țărilor de dincolo de cortina de fer."

La toate acestea avem și noi ceva de adăugat. Camioanele reseriste (Fructexport, Romtrans etc.) care transportă mărfuri în țările occidentale au drept echipaj un șofer și un însoțitor. Unul din acești doi trebue să fie neapărat politruc și securist, **absolvent al școlii de spionaj dela Bragadiru, mai exact al școlii de spionaj care se află la kilometrul 9, pe partea dreaptă a șoselii București—Alexandria.** Când camioanele circulă în convoi, cum a fost cazul cu cele trei autoremorchere despre care este vorba mai sus, unul din politruci este și șeful convoiului. Funcțiunea aceasta a îndeplinit-o Ion Fereche, inițiatorul acțiunii dela Rohr-Melk. El a dat alarma și a ordonat celorlalți doi tovarăși să-l lovească pe șoferul care nu mai voia să se întoarcă în țară și care înlesnise fuga altor trei compatrioți. După ce l-au bătut până ce a leșinat, politrucii bandiți l-au legat pe șofer cu sârme la mâini și la picioare, **l-au scotocit în buzunare și i-au luat toate actele și toate hârtiile.** Lăsându-l la marginea drumului, legat fedeleș, ei știau prea bine că va trece multă vreme până ce el își va reveni în fire. Ca atare, poliției austriace i-ar fi fost foarte greu să le ia urma...

Nu credem că cei trei compatrioți sechestrați în remorcă ar fi rămas acolo până la înapoierea camioanelor în țară. O altă ipoteză este mai probabilă; prizonierii urmau să fie aduși la München, locul de destinație al convoiului. Fereche știa că la München rețeaua de spionaj reseristă dispune de rezidenți, de numeroși informatori și de case conspirative. În ultimii doi ani, punctele de sprijin dela München au fost inspectate nu numai de trimișii Securității din București (Colonel Popovici, Colonel Tudor Vasile), ci și de acei ai serviciilor de spionaj MFA. Din această ultimă categorie face parte și medicul dermatolog Dr. Ștefan Antonescu, colonel MFA, sosit la München chipurile pentru „schimb de experiență științifică." Fereche știa că, odată ajuns la München, el ar fi fost pus idediat în legătură cu Alexandru Nicolae, zis și Aurică Nicolae, șef securist camuflat în consilier economic al ambasadei reseriste din Köln, individ care dispune în capitala Bavariei de o duzină de informatori, persoane periferice dar cărora le place să se intituleze „buni români." Cu ajutorul lui Aurică Nicolae și al subalternilor săi „buni români", prizonierii lui Fereche urmau să fie ținuți un timp la loc sigur de unde ar fi fost trimiși apoi **la urmă,** adică în țară...

Halucinantul film desfășurat pe autostrada Viena—Salzburg dovedește, odată mai mult, că satrapii dela București aplică consecvent bestialele metode bolșevice, chiar atunci când acei care au fost educați de ei la școala banditismului și a crimei se află pe teritoriul unei țări civilizate. Fie ei inofensivi cărăuși, acrobați de circ, reprezentanți comerciali sau intelectuali cu preocupări savante, ciracii perverțiți ai regimului își dezbracă haina de camuflaj la prima ocazie.

Dacă nici această întâmplare nu are darul să le deschidă ochii amatorilor de dialoguri, atunci naivitatea acestora este vecină cu imbecilitatea, ei rânduindu-se în categoria acelor „idioți utili" despre care a vorbit atât de des Lenin.

ive

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

◆ **Jefuirea sinistraţilor.** — Despre neruşinatele procedee ale comuniştilor, în legătură cu acţiunea de ajutorare a sinistraţilor, au scris o serie întreagă de ziare occidentale. Acestui jaf i-au consacrat multe coloane cotidianele germane: „Passauer Neue Presse“, „T. Z.-München“. „Kölnische Rundschau“ etc. S'a cerut chiar sistarea ajutoarelor pentru România, sub orice formă. Păturile, obiectele de îmbrăcăminte, albiturile, medicamentele şi chiar conserve alimentare au fost puse în vânzare în magazinele de stat. O parte din corturi au fost scoase deasemenea la vânzare, altele fiind date oficiilor ONT spre folosinţa turiştilor străini. Restul corturilor au fost **închiriate** la sinistraţi. Au trimis oamenii pachete la adrese precise, la Aiud, la Gherla sau la Arad, aşteptând zadarnic confirmarea primirii lor. În cele din urmă, expeditorii în chestiune au primit scrisori de mulţumire... dela Slobozia, dela Tulcea şi dela Babadag. Frumoasă reclamă pentru regim! Pretinşii conducători ai ţării s'au acoperit de ruşine, dând astfel posibilitatea tuturor să afle cine sunt. Bandiţi!

Acelora care au trimis bani la contul indicat de ambasadele reseriste le putem spune acum cu toată certitudinea că banii lor au intrat in fondul de propagandă subversivă şi spionaj, sau au fost trimişi direct teroriştilor din Vietnamul de Nord, din Angola şi din Mozambic. Cetăţenii români care şi-au pierdut tot avutul în urma potopului n'au primit de fapt nimic în dar. Deşi casele lor erau asigurate la **valoarea integrală,** ei nu primesc decât 10.000 lei, dar numai în cazul când din casă nu a mai rămas nimic. Pentru distrugeri parţiale, cu pierderea întregului mobilier, după nenumărate cereri, verificări şi luni de zile de aşteptare, se primeşte suma de ... 5.000 lei, adică mai puţin de jumătate din salariul lunar al unui lucrător necalificat din Germania.

◆ **Pierderi în vieţi omeneşti.** — Un corespondent al nostru ne relatează că la Lipova, unde alarma a fost dată prea târziu, au fost 82 de morţi. La Satu Mare numărul victimelor a fost cu mult mai mare decât cel comunicat oficial. Astfel, numai la morga spitalului de ortopedie din localitate au fost aduse 200 de cadavre. La Gherla, comandatul faimoasei închisori a fost de părere că **nu vine apa** şi ca atare a dat ordin ca deţinuţii din celule să rămână unde sunt. „Şi chiar dacă va veni cevà apă — a spus comandantul închisorii — nu-i nimic, **îi va răcori pe deţinuţi la picioare.**“ Deţinuţii au rămas deci închişi în celule, apa a venit multă şi năvalnic. **Toţi deţinuţii din celule au murit înecaţi.** Pierderi în vieţi omeneşti au avut şi unităţile militare care au participat la operaţii de salvare şi la ridicări de diguri în regiunea Brăila-Galaţi-Isaccea. Mai mulţi soldaţi au pierit în urma scufundării unui ponton, alţii fiind luaţi de valuri în timpul nopţii, pe când se aflau în cantonament.

◆ **Un om de omenie în Comitetul Central** pare a fi lucru de necrezut. Şi totuşi aşa este: printre membrii CC-ului se află şi un om cumsecade care, ori de câte ori i-a stat în putinţă, a făcut numai bine. Referinţele bune despre el provin din mai multe surse. Ne pare foarte rău că nu-i putem da numele, în propriul lui interes. Orice indicaţie în plus putând servi la identificare, ne limităm a spune că din 165 câţi sunt în Comitetul Central, unul este om cumsecade. Îl ştim, îi cunoaştem trecutul şi toate faptele lui bune.

◆ **Printre „vârfuri“ numele de împrumut abundă.** — Nume mai românesc ca Gheorghe Stoica nici că se poate. Aşa se numeşte unul din cei 21 de membri ai Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., clubul exclusiv al satrapilor care dispun de soarta ţării şi a poporului român. Acest Gheorghe Stoica este din Dorohoi, oraş în care numitul a exercitat mai multe meserii, printre care şi pe aceea de vânzător de ibrişin, mosorele, ace de siguranţă şi danteluţă. Pe vremena aceea pe Gheorghe Stoica îl chema ... Gherş Strulovici. Tovarăşul Eugen Stănescu nu-i încă membru în Comitetul Executiv, dar e pus de acelaş comitet să verifice toate lucrările privind istoria mai nouă a României, să suprime pasajele şi capitolele care nu sunt pe linia partidului şi să hotărască cine are dreptul şi cine nu are dreptul să fie istoric român. Adevăratul nume al tovarăşului Eugen Stănescu este ... Aron Fischer. Numitul este nepotul lui Leonte Răutu, pe adevăratul său nume Leo Rotmann. Răposatul Barbu Câmpina, care fusese şi el politruc în probleme de istorie, se trăgea din aceiaşi spiţă, ca şi „Nicolae Minei“ dealtfel, redactorul-şef adjunct al „magazinului istoric“, produs mai nou al sectiei de agitaţie şi propagandă a Comitetului Central PCR.

◆ **Medic primar** la Centrul Antituberculos din Bucureşti este un oarecare doctor Mihai Buzescu, originar din Roman, astăzi în vârstă de 53 de ani. Cu ani în urmă, dr. Mihai Buzescu era directorul sanatoriului de tuberculoşi din Valea Iaşului (jud. Argeş), localitate situată în apropire de regiunea Nucşoara-Cumpăna unde se aflau ascunzişurile grupului de rezistenţi condus de legendarul colonel Arsenescu. Pentru prinderea colonelului Arsenescu şi nimicirea grupului condus de el comuniştii aruncaseră în acţiune forţe importante şi împânziseră întreaga regiune cu iscoade şi informatori. Unul din aceşti informatori ai Securităţii a fost doctorul Mihail Buzescu. În urma serviciilor pe care le-a adus atunci comuniştilor, doctorul Buzescu a fost avansat şi instalat ca medic-şef al Sanatoriului Filaret din Bucureşti, unde a participat activ la acţiunea întreprinsă de comunişti împotriva reputatului ftiziolog dr. Marius Nasta.

Bucurându-se de încrederea regimului, doctorul Buzescu este trimis des în străinătate, când la Haaga, când la Paris şi când în Elveţia. Anul acesta a trecut şi prin Germania, unde are un prieten, instalat aci de vreo doi ani.

◆ **Vasile Vlad,** în vârstă de aproximativ 40 de ani, nu este încă membru plin al CC-ului, ci doar membru supleant, dar ocupă importanta funcţiune de şef de secţie al aceluiaş comitet central şi asigură legătura cu partidele comuniste din ţările occidentale. În acelaş sector lucrează şi Gisela Vas, evreică de limbă maghiară, în vârstă de 58 de ani trecuţi. Gisela Vas este însă membru titular al CC-ului.

◆ **Actualul ministru al Sănătăţii,** dr. Dan Enăchescu, fost asistent al doctorului Teodor Ilea, mai mare peste toţi medicii din Capitală, este mai mult arhivar decât medic. Bolnavii care au fost cândva în tratamentul lui pot fi număraţi pe degete. Şeful cadrelor în Ministerul Sănătăţii (Direcţia Personal şi Învăţământ) este un oarecare doctor Tănăsel, medic „higienist“, adică tot atât de străin de adevărata medicină ca şi şeful său din fruntea ministerului.

Un tânăr compatriot care a reuşit acum un an să dejoace vigilenţa politrucilor, dobândind astfel dreptul de a trăi în libertate, a primit din ţară o carte poştală ilustrată cu următoarele rânduri:

„Liviu, dragă prietene,

primeşte de la un anonim pe care totuşi îl cunoşti un călduros salut şi o caldă strângere de mână cu ocazia împlinirii unui an de când ai fost atât de deştept de ai rămas să duci o viaţă civilizată Bravo Liviule! Ne-ai depăşit cu mult pe toţi. Iar dacă te simţi încă singur pe acolo gândeşte-te că sînt sute chiar mii care ar schimba singurătatea ta cu prietenii de aici. Sau regreţi cumva Clujul? Fruntea sus Liviu, nu ai ce regreta, nu ai pierdut nimic, ai câştigat totul. Sper că în curând o să am ocazia să-ţi strâng mâna personal.

Te salută T.“

◆ **Fraţi care se ajută.** — Cei şase fraţi ai lui Nae Ceauşescu nu au motiv să se plângă de fratele lor ajuns atât de sus. Toţi au fost căpătuiţi. Ionel, fratele mai mare care a fost un timp director al domeniului CC-ului din Bucureşti, este acum director general al Institutului de Valorificare a Fructelor şi Legumelor, institut creiat anume pentru el, exercitând în acelaş timp şi funcţiunea de vicepresendinte al Centralei Cooperativelor Agricole de Producţie. Un alt frate este ministru-adjunct la Telecomunicaţii. Un altul, din căpitan de miliţie a fost făcut general-major, peste noapte. Misiunea comercială reseristă din Praga este condusă tot de un frate al lui Ceauşescu, în timp ce un altul conduce administraţia ziarului „Scînteia“. Înfine, fratele cel mai mic este director în Ministerul Comerţului Exterior.

◆ **Altă formă de exploatare a ţăranilor.** — Deposedaţi de tot ce au avut, ţăranii nu mai sunt dispuşi să lucreze ca robii pe ogoarele colectivizate şi să întreţină prin munca lor mulţimea de trântori şi de băgători de seamă din adminstraţia „cooperativelor de producţie“. Ei părăsesc satele şi-şi caută de lucru la oraşe, pe şantiere sau în întreprinderile mai mari. Dar şi aci sunt la fel de exploataţi. Astfel, la o mare întreprindere metalurgică din Bucureşti salariul lunar al unui ţăran angajat temporar este de 600 lei, ridicându-se cu orele suplimentare la suma de 900 lei, plafon care nu poate fi depăşit.

◆ **Muncitorii dela Uzina de Maşini Grele** din Bucureşti, Şoseaua Berceni 104, sunt terorizaţi de un oarecare Mitică Cârjan, secretar de partid bine'nţeles, fost forjor la „Steaua Roşie“, pe cât de rău la suflet, pe atât de prost şi de primitiv. Bea de stinge acest Cârjan şi când se îmbată cade în brânci prin curtea uzinei. Activiştii de partid îl culeg din noroi şi-l duc cu limuzina direcţiei acasă. Aceasta se întâmplă cam de vreo trei ori pe săptămână.

◆ **După ce a fost scos din Securitate pentru incapacitate,** fostul maior Corlănescu Vasile nu a rămas pe drumuri. Partidul a avut grijă să-l plaseze în post bun. Corlănescu este acum şeful cadrelor la Institutul de Studii şi Proiectări Energetice (I.S.P.E.) din Bucureşti, Bulevardul Republicii 29.

◆ **Despre grănicieri şi despre vagoane frigorifice.** — La „ziua grănicierilor RSR“, după o vizită la o subunitate de pază, tovarăşul Avram dela „Scînteia“ semnează un reportaj din care extragem următoarele:

„Comandantul, maiorul Ion Radu, e un bărbat înalt şi robust, pe chipul căruia vînturile, ploile, zăpezile au sculptat trăsături proeminente. A făcut şcoli şi studii de specialitate care i-au deschis alte şi alte orizonturi în munca de comandant şi educator al subordonaţilor. Îl însoţesc pe platoul de adunare. Aşteptăm. Se uită, discret, la ceas. Mă uit şi eu. Ora nu-mi spune mare lucru. Nu-i o oră **rontundă.** Dar peste un minut, pe platou apare o formaţie în flanc, sub comanda sergentului de serviciu. Raportul e scurt, fără cuvinte de prisos:

— Tovarăşe maior, echipa de control s-a prezentat pentru primirea misiunii de pază.

Maiorul Radu, se uită din nou la ceas. E mulţumit. Echipa s-a prezentat la timp. Altfel nici nu se poate. Viaţa subunităţii de frontieră e şi o şcoală a exactităţii. Aici, totul e încadrat în cifre — expresia concentrată a organizării. Aliniată regulamentar, echipa aşteaptă încredinţarea misiunii. Ca de obicei, cîteva zeci de secunde soldaţii susţin un examen exigent în faţa privirii comandantului. Iată, ceva nu-l mulţumeşte. Unul dintre ei n-are ţinuta corectă, un simplu amănunt anulează acea **cochetărie bărbătească** atât de necesară ostaşului dela graniţă. În poarta ţării grănicerul este întîiul ostaş român pe care călătorul străin îl întâlneşte. Înfăţişarea lui oferă prima impresie despre armata noastră. De aceea, în privinţa ţinutei maiorul Radu nu face nici un fel de concesie ...“ Bravo lui! Din păcate, asemenea control riguros al uniformei militare nu se face însă decât la porţile de intrare dar nu şi în interiorul ţării, unde călătorii străini mai au ocazia să întâlnească şi alţi militari, de exemplu la Bucureşti. Aici, ca dealtfel în mai toate garnizoanele din interior, ostaşi de rând ca şi ofiţeri cu epoleţi muscăleşti nu pun nici cel mai mic preţ pe **cochetăria bărbătească** la care se referă tovarăşul Avram. Ofiţerul de tip nou are obiceiul să poarte şapca pe ceafă, umblă descheiat la nasturii dela veston, nu se sinchiseşte dacă ciorapii au găuri sau pantofii tocurile scâlciate, se plimbă pe stradă cu pepeni în braţe sau cu ardei, ceapă şi cartofi în servietă. Cu cât este mai mare în grad cu atât mai prost îi stă uniforma pe el. Cu greu poţi să deosebeşti un acar dela calea ferată sau un gunoier dela primărie de un asemenea ofiţer de tip nou ...

Dar iată ce mai spune tovarăşul Avram în reportajul său despre paznicii dela porţile zăvorîte ale republicii: „... Apoi echipa pleacă spre locul de serviciu, în gară. O însoţim. De o parte şi de alta a **trenului de marfă** abia intrat în staţie, grănicerii (NN. Aşa li se spune acum: „grăniceri“ ca pamblică, esperenţă, pretenie etc) s-au desfăşurat în linie de **statui vii.** Împreună cu reprezentanţii organelor vamale, încep controlul. Fiecare vagon suportă examenul riguros al ochiului exersat să **vadă** cee ce privirea omului obişnuit nici nu înregistrează. Pentru că misiunea ostaşului de la graniţă se desfăşoară într-un spaţiu sensibil, limitat între prezumţie şi certitudine. Un miniscul şurub abia clintit din vopseaua cu care a fost acoperit la fabricaţie, un sigiliu **umblat** cu discreţie, îi pot dezvălui surprize dintre cele mai neaşteptate ... Un sigiliu **umblat** — asta a fost tot. Soldatului Ion C. Troi nu i-a scăpat amănuntul. Cam de neînţeles, cam de necrezut, **întrucît era vorba de un vagon frigorific,** dar bănuiala se născuse şi-şi cerea dreptul la verificare. Şi prezumţia grănicerului s-a transformat repede în certitudine, mai ales după ce s-a deschis vagonul şi s-au găsit, pe pereţii lui brumaţi, urme care **vorbeau** limpede că cineva se strecurase în interior, poate cu intenţia de a trece fraudulos frontiera. Într-adevăr, peste cîteva minute, soldatul Troi a coborît din vagon cu un necunoscut. Am aflat, mai tîrziu, că e vorba de un oarecare Gheorghe Cristescu, din Bucureşti ... care încercase să scape de pedeapsa legilor ţării prin fugă peste hotare ...“ Gheorghe Cristescu, încă un nume pe lista acelora care încearcă să scape din republica lui Ceauşescu altcum decât prin ONT, anume ascunzându-se într'un vagon frigorific şi riscând astfel să ajungă sloi de ghiaţă în lumea liberă. Cât priveşte pe vigilentul soldat Troi, tovarăşul Avram ne face cunoscut că a primit suprema răsplată: „Pentru curajul, bărbăţia, vigilenţa şi iscusinţa de care a dat dovadă, organizaţia de partid a hotărît să-l primească în rîndurile comuniştilor.“

◆ **În avionul Tarom care a fost deturnat** de 4 cetăţenii maghiari şi silit să aterizeze pe aerodromul München—Riem se aflau şi 12 pasageri români. A surprins atunci faptul că nici unul din ei nu a cerut azil politic în Germania. După cum am putut însă afla, printre cei 12 pasageri români nu se afla nici un singur turist. Toţi 12 erau ofiţeri superiori din MStM (Marele Stat Major), participanţi oficiali (chiar **arbitri**) la manevrele (sovietice) care au avut loc în Cehoslovacia. La scurt timp după aceasta un stat-major de divizie română, compus din aproximativ 80 ofiţeri şi subofiteri, a fost trimis să participe la manevrele ţărilor din pactul dela Varşovia, manevre care s'au desfăşurat în zona sovietică a Germaniei şi având drept temă pătrunderea în Germania occidentală şi înaintarea spre Rhin. Spre sfârşitul manevrelor, doi tineri subofiţeri români au reuşit să se desprindă de grup şi să-şi procure haine civile, ajungând apoi in Cehoslovacia, de unde intenţionau să treacă în Republica Federală. La punctul de frontieră **Kubitzen** din Boemia ei au fost descoperiţi de grănicierii cehoslovaci, anume într'un vagon de marfă. După arestare, autorităţile cehe i-au predat ataşatului militar reserist din Praga.

◆ **Ziarul „Sovetskaja Moldavija“,** versiunea rusă a cotidianului „Moldova Socialistă“ din Chişinău, publică un reportaj în legătură cu mizerabile condiţiuni de lucru din întreprinderea „Elektrokholodilnik“ din Chişinău, spunând că 17 la sută din personal riscă permanent să-şi piardă viaţa, mai mult de jumătate din această categorie de muncitori fiind femei.

DE RÂS ... SAU DE PLÂNS

Sunt fapte şi întâmplări ce se petrec în România de astăzi cărora, ţinând seama de dezastrul natural abătut asupra sărmanei noastre ţări, mi-e foarte greu să le găsesc un calificativ. Martori oculari relatează că majoritatea obiectelor de îmbrăcăminte, donate generos, au fost vândute în magazinele de stat, excepţie făcând doar obiectele mai de soi şi mai scumpe. Acestea au fost împărţite într'adevăr gratuit. Dar cui? Oamenilor care „asudă“ şi „muncesc“ cel mai mult, adică activiştilor de partid. Aceştia au reuşit să-şi completeze garderoba şi să ridice standardul vestimentar al rubedeniilor la nivelul ... occidental. Cu deosebire la Mediaş transformarea vestimentară a „sinistraţilor partinici“ şi a „băieţilor veseli“ dela Securitate s'a făcut izbitor de repede. Partidul a ştiut de altfel să organizeze şi repartizarea corturilor care fuseseră donate de organizaţii de binefacere şi de guverne occidentale. Dela caz la caz, pentru fiecare cort şi pentru fiecare noapte de folosire s'a perceput o taxă de 3 până la 7 lei. Partidul a fost tot atât de darnic şi cu cei care şi-au pierdut toată agoniseala (casa, mobila ... toată gospodăria): li s'a dat sau li se va da 10.000 lei ... Că oamenii aceştia au fost forţaţi să plătească ani de zile prime frumuşele la ADAS, fiind asiguraţi integral împotriva tuturor calamităţilor, pare că s'a uitat. Acei care „construiesc cu avânt socialismul“ au şters de pe lista pagubelor asigurate la ADAS cele pricinuite de revărsarea apelor. Tot atât de ingenios s'a găsit şi soluţia redresării economiei naţionale. Salariaţii donează salariul pe o zi şi muncesc, în plus şi fără plată, două dumineci pe lună. Bine'nţeles „voluntar“!

După inundaţii, în farmaciile româneşti se găsesc în sfârşit medicamente de calitate de provenienţă occidentală. Medicamentele acestea au fost puse imediat în vânzare, astfel că nu a mai fost timp să se şteargă de pe ambalaje menţiunea „unverkäufliches Muster“ (mostră care nu se poate pune în vânzare). Responsabilii vor remedia probabil cu timpul această supărătoare scăpare din vedere ...

Lumea este revoltată, îl înjură copios pe „conducătorul iubit“, dar mai are totuşi puterea să facă şi glume: „Ceauşescu face dolari din apă de ploaie ... La anul dăm foc ţării ...“ Toate acestea le-am auzit la faţa locului, după cum tot la faţa locului un „cooperatist“ a cărui casă fusese luată de ape, imitându-l perfect pe tovarăşul Nae în vorbă şi gesturi, cu faţa crispată şi cu încordarea mâinii şi a antebraţului drept, îmi spuse la un moment dat: „Dacă mai avem norocul să mai fim inundaţi şi la anul, atunci scăpăm şi de datoriile de stat şi reuşim să îndeplinim **de-a adivăratelea** planul cincinal!“ Într'o oarecare măsură, omul a reuşit să mă reconforteze. Am plecat liniştit. Un popor care se zbate de ani de zile în mizerie şi care este ţinut în întunerecul celei mai ignobile dictaturi are încă forţa de a rezista împotriva uzurpatorilor. Face haz de necaz şi îi ia în derâdere pe stăpânii impuşi, în ciuda necazurilor şi fără să-i pese de aparatul de represiune şi de teroare ... Aceasta este mult! Şi ne îndreptăţeşte să fim optimişti!

Tiberiu CORNEA

În jurul congresului „Societății Academice Române"

De criza în care se sbate SAR ne-am ocupat de multe ori, cu interes îngrijorat, căci nu putem renunța cu inimă ușoară la o instituție culturală la fondarea căreia am contribuit și în care s'au contopit mari speranțe si atâta energie.

Așa cum n'am fost sgârciți cu elogiile nu vom economisi nici criticile. Problema alunecării treptate a instituției de la Roma în mrejele RSR s'a pus cu ani în urmă când se ventila pentru prima dată ideea „contactelor". Regretatul Marcel Fontaine ne avertiza cu luciditatea care-l caracteriza: nu există decât o singură frontieră, aceea a refuzului definitiv și total al colaborării cu comunismul. Cel care trece timid în zona de umbre și face prima concesie basculează pe nesimțite în tabăra opusă.

Congresul de la Paris a cristalizat două poziții de neconciliat. Din capul locului regretăm și dezaprobăm nu numai practicile „electorale" ci mai ales manevra nedemnă a fostului președinte, Mgr. Octavian Bârlea, care prin scrisoarea sa a încercat și, în bună parte a reușit, să influențeze opinia. Dar iată documentele.

„Octavian Bârlea
Via delle Fornaci 87 int. 19
00165 Roma

Roma, 10 August 1970

Către membrii Societății Academice Române

Cunoscând că se vorbește de revizuirea sau nerevizuirea Statutelor sau Regulamentului în legătură cu viitoarea alegere de președinte al Societății Academice Române, îmi iau libertatea, în calitate de membru, să împărtășesc gândul meu în legătură cu această problemă.

1. Socot că nu e oportun să se modifice Statutele sau Regulamentul Societății pentru motivul invocat, deoarece cum au servit timp de 14 ani, cred că răspund și necesităților de azi și de mâne. Alegerea de președinte adecă foarte liberă. Si fiindcă aceiași membri aleg, cari ar fi chemați și să modifice Regulamentul, în alegere ei își pot aplica gândul și fără legiferări. În afară de aceasta, ar fi nepotrivit să se facă schimbare de Statute sau Regulament tocmai când Societatea nu are președinte. Acest punct nici n'ar fi bine, în lipsa președintelui, să fie înscris pe ordinea de zi.

2. Societatea Academică Română, identificându-se cu interesele superioare ale națiunii române și cultivând principiul libertății academice, trebue să se mențină la înălțime. Consider că se cuvine ca ea să acorde în momentul actual drept de cetățenie în incinta ei la amândouă curentele mai de seamă: și la curentul intransigenților, și la curentul **celor ce întind mâna oamenilor de bună voire din țară.** Spre bine pot duce uneori mai multe căi curate. Eliminând una din cele două atitudini de acum, s'ar dăuna și viitorul Societații).

3. Intre cele două atitudini e natural să existe „dialog". Și cred că e numai spre folosul activității noastre, dacă fiecare din noi e gata nu numai de a da sfaturi și îndemnuri, ci și de a le primi. In felul acesta cele două curente se vor întregi reciproc, promovând același scop.

4. Președintele Societății trebue să asigure independența Societății față de diferitele curente și partide politice (Art. 1 din Regulamentul Soc. Acad. Rom.), păstrându-se în rândul întâi pe sine independent. Prin asigurarea acestei libertăți el plinește condiția primordială pentru a putea contribui la realizarea scopurilor înalte, permanente ale națiunii române.

Cu acestea doresc membrilor Societății un rodnic Congres la Paris. **Octavian Bârlea.**"

Analiza acestui text, pe cât de perfid și de confuz gândit, pe atât de dezlânat formulat a făcut-o dl **Brutus Coste.** La rândurile d-sale nu avem nimic de adăogat:

„1. Statutul și Regulamentul Societății vor fi servit în mod satisfăcător timp de 14 ani. Aceasta nu înseamnă, însă, în mod necesar, că ar servi tot atât de bine în anii următori. Poziția Dvs ar fi indreptățită dacă împrejurările și atmosfera generală în care se desfășoară activitatea exilului nu s'ar fi schimbat în rău în ultimii ani și nu ar tinde să se înrăutățească și mai mult în anii ce urmează.

Care dintre noi este atât de orb încât să nu vadă că Occidentul se află în plină retragere morală și politică — și că dușmanul comun execută, cu tot mai vădit succes, o strategie de dezarmare morală a lumii libere? Pe un plan mai apropiat, care dintre noi poate ignora sforțările ce se depun pentru a semăna confuzie și a generaliza ochivocul in rândurile exilului din întreaga Europă de răsărit? In aceste condițiuni, cum o să putem îndeplini misiunea de a fi una din vocile neamului subjugat, dacă nu vom trage **o linie demarcațională** clară și precisă între ce este și ce nu este compatibil cu insăși rațiunea noastră de a fi?

Cât privește argumentul Dvs că ar fi nepotrivit să se schimbe statutele într'un moment când Societatea nu are președinte, acceptarea lui ar echivala cu adoptarea doctrinei că legea fundamentală a Societății derivă dela președintele ei și nu invers.

2 & 3. Nu este îndeajuns să spui că S. A. R. se identifică cu interesele superioare ale națiunii române. Identificarea trebuie să fie ma precisă și anume cu aspirațiile poporului român la libertate și adevărată neatârnare. Altfel, ce ar opri S. A. R. să se afilieze la una din instituțiile culturale ale regimului dela București?

Desigur, principiul libertății academice trebue respectat în cadrul Societații. Dar libertatea de a discuta scopurile și strategia exilului, dialogul la care vă referiți, nu trebue confundat cu **toleranță totală față de unele acte** și anume față de **actele de colaborare** care sunt vădit incompatibile cu natura și scopurile Societății. Una este să susții utilitatea contactelor cu oamenii „de bună voire din țara" **și cu totul alta să primești a fi oaspele regimului despotic dela București, să contribui la succesul operației de adormire și înșelare a Occidentului, sau să întreții legături cu reprezentanții săi politici.**

Așa fiind, propunerea ca dreptul de a alege și de a fi ales în conducerea S. A. R. să fie retras persoanelor care colaborează cu organele RSR mi se pare binevenită si chiar necesară. Retragerea acestor drepturi s'ar face, bine înțeles, numai prin hotărârea Adunării Generale.

4. Îndatorirea statutară a președintelui de a asigura independența Societății față de diferitele curente și partide politice se referă în mod evident la curentele și partidele politice din lumea exilului. Față de asemenea curente și partide obligația de neutralitate a președintelui este firească. Cu totul altfel se pune problema când, precum e cazul astăzi, e vorba de a apăra independența Societății față de forțele **care ne țin țara în robie și urmăresc cu tenacitate domnia universală.** Față de aceste forțe, ca și față de cei ce le slujesc, nici președintele nici membrii S. A. R. nu pot fi neutri. A susține altfel înseamnă a abdica dela misiunea de căpetenie a exilului: simbolizarea și promovarea aspirațiilor poporului român și, in acest scop, demascarea uneltirilor comuniste; **înseamnă a face jocul celor ce recurg la metode din ce în ce mai subtile ca să sugrume orice urmă de opoziție împotriva lor; înseamnă, în sfârșit, să ne punem singuri călușl la gură și să ne condamnăm la rolul de spectatori pasivi în fața strategiei moscovite de desintegrare și adormire a Occidentului.**"

Împlinind mandatul încredințat de un număr de membri ai SAR, d-nii **N. Beldiceanu, Em. Bogdan, G. Filiti** și **M. Korne** relatează astfel desfășurarea confruntării de la Paris:

„Adunarea generală a S.A.R. s'a deschis în ziua de 11 septembrie 1970 la orele 16^{30} sub președenția Domnului Profesor Mircea Popescu, secretar general, fiind convocați să participe la desbateri și hotărîri membrii titulari și aderenți. În cursul desbaterilor, toți vorbitorii, fără excepție, au afirmat incompatibilitatea între țelurile Societății și o eventuală colaborare cu organele Republicii Socialiste România. În ciuda acestei unanimități aparente, o parte din membrii, printre care persoane aparținând direcției S.A.R., s'au opus cu îndârjire la modificarea regulamentului **și au împiedecat desfășurarea votului secret** pe care l-am cerut în mod repetat în această problemă. Totuși, la închiderea ședinței (orele 20), se reținuse ideea că textul propus, cu o modificare pe care o primisem, să fie pus la vot a doua zi.

La deschiderea ședinței din 12 septembrie 1970 la orele 17^{00}, Dl. Prof. **Mircea Popescu** propune ca președinte de ședință pe Monseniorul Bârlea, ales în ședința anterioară Președinte de onoare prin aclamații. Acesta, procedând în mod arbitrar, restrânge votul la membrii titulari figurând pe lista întocmită de Sfinția Sa la 26 iulie 1969, listă socotită totdeauna incompletă (66 membri din cei peste 300 care compun societatea). În urma acestui fel de a proceda, Domnii **Beldiceanu, Bogdan, Emilian, Filiti** și **Korne** părăsesc ședința, în semn de protest.

În lipsa acestora a fost adoptată moțiunea alăturată. Totuși, în ciuda cererii persistente a unor membri din Adunare, **modificarea regulamentului în același sens a fost refuzată,** invocându-se de această dată lipsa de quorum. Neatingerea quorumului nu pare să fi împiedecat Adunarea să procedeze prin aclamații la alegerea președinților de secțiuni și a întregii conduceri cu excepția președintelui activ.

Moțiunea adoptată reia în parte schimbarea propusă de noi. Socotim însă că autoritatea discreționară pe care și-a însușit-o conducerea S.A.R. în definirea calității de membru, modul arbitrar în care au fost conduse desbaterile, **obstrucția totală la schimbarea regulamentului în scopul de a zăgăzui colaborarea cu R.S.R. și refuzul de a accepta votul secret sunt contrarii spiritului unei societați academice. Existența acesteia nu trebue să fie printre altele decât un veșnic protest împotriva tiraniei.** Nu putem decât regreta că S.A.R. n'a știut să se comporte conform idealului de libertate a culturii, baza însăși a întemeierii ei acum 14 ani. Faptul de a nu voi să modifice regulamentul primejduește idealul care o justifică și conduce la situații periculoase în însăși funcționarea ei."

Hotărîrea adunării generale nu spulberă criticile formulate, iar limbajul — în aparență cel dorit de majoritatea membrilor — **nu face decât să servească de paravan manevrelor subterane.** Cu alte cuvinte avem de-a face cu o tehnică pur ceaușistă. Iată textul adoptat la 12 Septembrie:

„Adunarea Generală Extraordinară a Societății Academice Române, întrunită la Paris in zilele de 11 și 12 septembrie 1970, constatând că nu există un quorum suficient pentru a se trece la o modificare a regulamentului în sensul diferitelor propuneri prezentate, amână rezolvarea acestei probleme în vederea consultării tuturor membrilor pentru obținerea celor două treimi din voturi necesare, conform statutului.

In legătură cu problema discutată, Societatea Academică Română își precizează atitudinea, declarând că eventualele abateri dela linia tradițională a Societății, și pe care statutul în vigoare o prevăd, vor fi considerate dela caz la caz și interpretate în sensul principiului de necolaborare cu actualul regim comunist din România: principiu care de altfel ne-a animat din momentul întemeierii Societății Academice Române și pe care niciun eveniment ulterior, pe planul politicii externe sau interne a României, nu a avut darul de a-l modifica.

Comitetul de conducere face un apel călduros la înțelepciunea, patriotismul, simțul de echilibru al tuturor membrilor Societății Academice Române, cărora le cere de a pune in relief ceea ce ne unește: dragostea de țară, de libertate și de luptă, pe plan de cultură, contra dictaturii și contra ocupației străine."

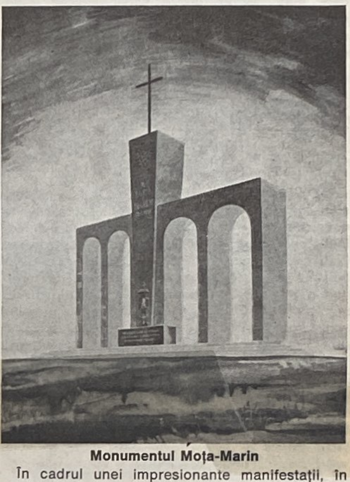
Remarcăm în treacat viciul de procedură: modificarea **regulamentului** nu implică un quorum de 2/3 (art. 16 din Statute). Acest quorum este necesar numai pentru modificarea **statutelor.**

Nu putem încheia prezentarea acestor elemente, necesare oricui va dori să tragă propriile concluzii, fără să nu scoatem în evidență și faptele care se înscriu la activul întâlnirii de la Paris: articolul elogios din „Le Figaro" care a atras atenția și nu puțină simpatie pentru cauza românească, recepția de la Hôtel de Ville, prezența a numeroase personalități franceze — printre care cea mai apropiată și cu tonic efect a fost a profesorului Alain Guillermou. În sfârșit, **succesul de tribună al intransigenților ar trebui să dea de gândit colaboraționiștilor viermuitori. Vrerea exilului real și ofensiv — nu a celui plătit și fitirisit — este una cu vrerea țării.**

Credem că SAR nu constituie un capitol închis, trecut definitiv la activul Bucureștiului. Ne vom mai întâlni și în alte trânte. Noi unii n'am cedat încă nici această poziție.

Procesele și denunțurile nu mai contenesc. Dușmanii „Stindardului" s'au coalizat. Ei vor să ne reducă neapărat la tăcere, exploatând actuala stare de lucruri din Germania. Mai mult ca oricând, avem nevoe de sprijinul efectiv al tuturor. Ajutați-ne! Trimiteți fiecare cât puteți trimite, dar urgent. Indemnați și pe alții să facă acest lucru. Este adevărat că acest număr apare cu mare întârziere, dar între timp noi am scos ediții speciale, manifeste și cărți poștale, în zeci de mii de exemplare.

Prietenii noștri din ceasul dintâi, cât și cititorii mai recenți sunt stăruitor rugați să răspundă la acest apel. Ajutați această tribună care flutură în plină prigoană și care spune ce gândesc cei mulți, în exil și în țară. Posedăm aproape 20000 de scrisori care atestă această comuniune de gânduri. Ajutați „Stindardul"!

Monumentul Moța-Marin

În cadrul unei impresionante manifestații, în ziua de 13 septembrie 1970 a avut loc la Majadahonda, în apropiere de Madrid, desvelirea monumentului ridicat pentru a cinsti jertfa lui Ion Moța și a lui Vasile Marin, fruntași ai Gărzii de Fer, căzuți în 1937 apărând Crucea și Civilizația împotriva barbariei roșii.

Vor mehr als 33 Jahren, am 13. Januar 1937, sind zwei junge Bukarester Rechtsanwälte, Dr. Ion Motza und Dr. Vasile Marin, führende Mitglieder der Eisernen Garde, bei Majadahonda in der Nähe von Madrid, gefallen. Als Freiwillige kämpften sie in den Reihen der spanischen nationalen Streitkräfte für das Abendland, gegen bolschewistische Truppen, die damals das christliche Spanien in eine sozialistische Räterepublik umwandeln wollten.

Im Rahmen einer mächtigen Gedenkfeier und in Anwesenheit von Legionären der Eisernen Garde, die aus allen Weltteile gekommen waren, wurde dieses Ehrenmal am 13. September 1970 enthüllt. Anwesend waren auch viele spanische Teilnehmer an dem damaligen Bürgerkrieg, an ihrer Spitze General der Infanterie Ricardo Villalba Rubio.

Hier im Bild: Blas Pinar, Direktor der spanischen Zeitschrift „Fuerza Nueva" spricht vor dem Ehrenmal.

O nouă carte și o alternativă

(urmare din pag. 3)

descrisă de autorul italian Carlo Sburlati în lucrarea CODREANU — IL CAPITANO, tipărită anul acesta în editura Giovanni Volpe Editore, Roma. Apariția acestei cărți neortodoxe pentru politologia de astăzi este cu atât mai surprinzătoare, cu cât în ultimii ani, cine vrea să facă carieră prin scrieri de natură politică și ideologică, își alege cu predilecție tematici marxiste. Expozițiile de cărți (Frankfurt de pildă) nu onorează decât producții marxiste. Aproape toate catedrele de științe politice din lumea liberă sunt deținute de marxiști mai mult sau mai puțin camuflați și sunt ca atare pepiniere ale marxismului. Cine îndrăznește să-l desgroape astăzi pe Corneliu Z. Codreanu pentru științele politice și pentru literatura ideologică, trebuie să fie nu numai un om de știință, ci și de caracter și curaj public; căci a te ridica împotriva establishmentului în științele politice, înseamnă ați băga capul sănătos întru'n cuib de viespi. Sburlati a avut curajul, și curajul i-a fost — altă minune — onorat din plin. După câteva luni numai dela apariția ediției princeps, el anunță a doua ediție în limba italiană și prima ediție în limba spaniolă. De un astfel de succes de librărie nu se bucură nici măcar publicațiile marxiste. Aceasta înseamnă că „Vita e morte del leggendario comandante della Guadia di Ferro", care ar putea să fie subtitlul acestei opere, răspunde unei cerinți a timpului, care indiscutabil se găsește în căutare de noui modele politice și sociale, dupăce marxismul cu toate experiențele de până acuma și cu toată publicitatea feroce ce i se face, n'a reușit să satisfacă întrebările presentului, desechilibrat de progresul uluitor al științelor exacte și a tehnicei. Marele merit al autorului constă în faptul că el a reușit să prezinte prin această operă nu numai adevărul istoric asupra lui Codreanu și a mișcării sale, ci în același timp și o alternativă politică și socială față de modelele anarho-comuniste, prezentate de curentele socialiste și liberale de stânga ale tineretului în efervescență politică și revoluționară. Această alternativă nu se reduce numai la poporul român — pentru acesta Corneliu Z. Codreanu rămâne și așa alternativa sine qua non —, ci pentru orice altă națiune în căutare de alte dimensiuni politice și sociale. Nu atât exactitatea datelor istorice, bazate pe o obiectivă informare a autorului asupra lui Codreanu și a mișcării sale, cât adânca interpretare a gândurilor și faptelor Căpitanului fac onoare calității științifice a acestei lucrări. Autorul a pătruns dincolo de puterile de intuiție a numai savantului. El s'a socoborît ca un inspirat în inima subiectului său și s'a identificat cu viziunile lui, trăind în sine atâtea fragmente esențiale din vieața Căpitanului. Numai așa se explică faptul că un italian, care s'a născut abia după asasinarea lui Codreanu și care n'a avut contacte însemnate cu legionarii, nici cu România și poporul român, a reușit să-l înțeleagă pe Codreanu mai bine decât mulți dintre contemporanii și connaționalii acestuia. Desigur, poporul român îi va mulțumi odată pentru monumentul ce l-a ridicat celui mai vrednic fiu al său. Îi dorim dlui Sburlati ediții cât mai multe în toate limbile de circulație universală.

5 Noiembrie 1970 **Dr. Demetrius Leonties**

Scrisoare din Canada

„Dragă Stindardule,

Vitregia timpurilor și sălbăticia guvernanților m-au îndepărtat de țară — în spațiu — și m-au adus în îndepărtata Canadă.

Și aici însă m-a ajuns slova ta care mi-a răcorit sufletul de pojarul amărăciunilor.

Te citesc cu plăcere oriunde voi fi în libertate.

Fii dârz și necruțător în lupta ce o duci ca un adevarat Stindard!

Îți doresc izbândă. T. C."

Marcel Fontaine

Il nous a quittés au cours de sa 82-e année. Sa vie entière a été vouée à la cause d'une Roumanie libre. Jeune officier de la mission Berthelot, il a contribué, les armes à la main, à la grande victoire qui fut à l'origine de notre patrie moderne.

En troquant l'uniforme bleu horizon pour le complet veston, il revint dans le pays qu'il avait aidé à se redresser avec la première mission universitaire française. En tant que professeur et proviseur aux lycées de Turnu Severin, de Craiova et de Bucarest, puis comme directeur des cours publics de l'Institut Français des Hautes Etudes en Roumanie, il ne ménagea pas ses forces pendant plus de 25 ans. Sa foi, son enthousiasme et son dynamisme étaient intarissables. Il quitta la Roumanie parmi les derniers, accompagné non seulement des insultes et des vexations des autorités communistes, mais aussi de l'amour de centaines d'élèves qui voyaient partir avec lui la dernière lueur d'espoir.

Mais pour Marcel Fontaine il n'était question que de changer d'arme : pour lui le combat était resté le même. Le voilà à l'âge où d'autres pensent à la retraite se jeter dans la mêlée avec une force juvénile, tout comme à Mărășești. En tant que directeur des émissions en langue roumaine à la Radiodiffusion et Télévision françaises, l'ancien soldat et le professeur ne faisaient qu'une seule personne. Il a continué pendant plus de 10 ans à servir encore «son oeuvre». Il ne quitta cette dernière position qu'au moment où — comme il l'écrivit lui-même — «un poste de combat risquait de devenir une place de collaboration». Sous les rafales du vent nouveau venant d l'Est il laissa à d'autres la triste besogne des manoeuvres tortueuses.

Pour la troisième fois il changea de brèche. Ce fut plus difficile car il restait de plus en plus seul, mais il ne savait pas céder. Il y avait dans ce petit homme une énergie et un entêtement dont on s'émerveillait en ne sachant l'expliquer. Etait-ce parce que, Huguenot — il se proclamait fièrement — il était issu de ces combattants qui ont tant saigné **pour leur foi?**

On sait très bien où placer Marcel Fontaine dans la galerie des grands esprits français amis de la Roumanie : aux côtés de Michelet, de Lamartine et d'Edgar Quinet. Il s'en défendait avec modestie et ne briguait qu'un deuxième rang auprès de Vaillant.

Que Madame Alexandrina Fontaine, dont nous connaissons le dévoûment et sans lequel certes — comme jadis celui d'Hermiona Quinet-Asachi — la lutte de ce combattant hors pair aurait été plus dure, soit assurée de notre affection indéfectible. Nous nous permettrons de reporter sur elle l'estime et l'amour que nous avons nourris à l'égard de son mari.

Le signataire de ces lignes a une raison de plus pour s'incliner ému devant la tombe de Marcel Fontaine : il doit non seulement de la reconnaissance à l'enseignement du professeur, qui l'a guidé dès l'adolescence. A l'homme il est redevable de sa liberté et de sa vie nouvelle en Occident.

E. LOZOVAN

Les routiers dans la „ligne“

La presse allemande et autrichienne du début de novembre a consacré un espace important à une affaire roumaine qui fait peu d'honneur au système que régente l'infatigable visiteur et orateur de Bucarest.

Voici les faits. Le 2 novembre, sur l'autoroute Vienne—Munich, aux alentours de Melk, un homme couvert de sang arrêta la patrouille routière. Aux policiers étonnés il expliqua de son mieux, avec les bribes d'allemand qu'il connaissait, qu'il fallait arrêter deux camions roumains. Ce qu'ils firent et purent constater que trois chauffeurs avaient roué de coups quatre personnes — un de leurs collègues, la femme de celui-ci et deux amis — qui avaient voulu demander l'asile politique en Autriche. Deux d'entre eux, grièvement blessés, se trouvaient dans la cabine du chauffeur et un troisième, ficellé et bâillonné, avec des sérieuses contusions à la tête, gisait aux bords de la route dans un bosquet. Les trois chauffeurs fidèles à la «ligne» ont été appréhendés et le mystère fut vite éclairci. Le chauffeur malmené et jeté, sans papiers, par dessus bord, avait été à Bucarest l'initiateur de l'évasion. Dans la remorque plombée par les autorités et à l'insu de ses camarades de route, il enferma sa femme et deux amis. La traversée de la Hongrie et de l'Autriche se déroula sans difficulté. Mais au moment où il révéla la réalité à son cothurne celui-ci alerta immédiatement les deux autres, qui n'avaient pas oublieé la leçon de la sécurité de Bucarest. Tout aurait marché à merveille, presque comme dans les plans quinquennaux, si l'un des oiseaux n'aivait pas réussi à prendre le large et dévoiler à la police le pot aux roses. On imagine facilement la suite de l'histoire si elle avait tourné autrement : un cadavre non identifiable trouvée en bordure de la route ; quant aux trois autres aspirants à la liberté — ligotés et congelés — ils auraient pu être facilement réexpédiés à Bucarest.

Ce n'est pas si mal comme toile de fond aux déclarations du camarade Ceaușescu devant l'Association de Politique Externe de New York, selon lesquelles «les ciloyens roumains sont libres de voyager dans tous les pays du monde, **dans certaines conditions»**. L'humour rouge nous paraît plutôt noir.

Le journal suédois «Dagens Nyheter» est même d'avis qu'on ne connaît pas d'histoire plus sinistre et plus sanglante depuis les pires moments de la guerre froide.

Eh, oui ! à l'Est rien de nouveau ... pour ceux qui savent voir. Ceci n'est pas une simple rixe entre chauffeurs, mais tout simplement la preuve que dans les méthodes roumaines et autres il n'y a de changement que pour les journalistes en mal de copie.

à signaler

Dans le périodique «Tant qu'il fait jour» nous lisons (no. 113, mai 1970) une excellente mise à nu **d'Alexij patriarche de Moscou et de toutes les Russies,** signée par J. G. H. Hoffmann. De cette vaste imposture sous le couvert de la croix rien ne reste non décortiqué. A retenir surtout le passage suivant :

«Dès mai 1945, Alexij se rendit à Jérusalem où il fit une entrée fracassante aux côtés d'un représentant officiel du Kremlin et ... d'un membre de la famille Romanov. De là il visita Le Caire, Alexandrie, Beyrouth, Damas, mais il s'abstint d'aller à Istanbul rendre visite au Patriarche oecuménique afin de bien marquer que c'était au siège de Moscou que devaient s'adresser les Eglises de l'émigration russe et non à celui de Constantinople, sous l'obédience duquel elles s'étaient placées.

Ces visites ne constituaient qu'un prologue à une action de vaste envergure — celle-là destinée à la chrétienté entière. Le but était précis : il fallait que la chrétienté s'habituât à regarder le siège patriarcal de Moscou comme la source et le centre d'inspiration du monde chrétien, que ses chefs et ses théologiens prissent naturellement le chemin du célèbre monastère de Zagorsk pour y conférer de leurs problèmes, au lieu de hanter les pelouses des collèges de Grande-Bretagne, la place Saint-Pierre ou les quais du Léman.

On ne peut compter les initiatives internationales du patriarche. Tout en ne cessant d'affirmer que l'Eglise avait pour seule et unique mission de «s'occuper de religion et de rien d'autre», Alexij ne manqua jamais d'apporter sa contribution à la politique de son gouvernement. Tel fut le cas, en particulier en 1950 lors de la guerre de Corée où il protesta auprès du Conseil de Sécurité des Nations Unies contre la manière dont les Etats-Unis «se mêlaient» de la question. Tel fut encore le cas en 1954 lorsqu'il conjura les Eglises de l'Ouest européen de protester ensemble contre le réarmement de l'Allemagne fédérale.

Mais sa contribution essentielle à la politique soviétique, ce fut **«la campagne de paix»** décidée par le Kremlin et à laquelle il donna l'accent chrétien indispensable pour obtenir la sympathie et la coopération des milieux chrétiens de l'Occident. La conférence de Stockholm de 1950 lança l'entreprise. L'importante délégation de l'Eglise orthodoxe y joua un rôle de premier plan et le fameux **Appel de Stockholm** connut une diffusion universelle facilitée par la fascination qu'exerce toujours le mot PAIX, surtout quand les masses sont incapables de discerner de quelle «paix» il s'agit. Il est inutile de montrer ici quel lien étroit s'établit entre le plan d'Alexij et les **conférences de la paix de Prague,** dont Hromadka fut l'âme, mais il importe de rappeler que ce fut au cours de conférences organisées «pour la paix» (à la soviétique — mais les délégués avaient beaucoup trop une mentalité d'enfants de choeur pour s'en rendre compte) que furent condamnée l'intervention franco-anglaise en Egypte et soutenue l'intervention soviétique en Hongrie lors du soulèvement national de 1956».

Tribune libre

Les Macédo-Roumains existent-ils?

M.C. Papanace nous adresse l'article ci-dessous avec prière d'insérer. Nous ne pouvons nous dérober à un devoir journalistique élémentaire, en faisant le silence sur une controverse dont nous n'avons pas à discuter les responsabilités. C'est dire que nous ne prenons pas parti non parce que les arguments de notre correspondant ne seraient pas assez convaincants — ils sont même traditionnels dans l'historiographie roumaine — mais parce que nous avons nos idées à nous concernant la défense de l'Europe contre le communisme. Dans cette lutte, la Grèce a une place bien à elle. Lorsque Mélina Mercouri et son camarade rouge Theodorakis, épaulés par la plus immonde des gauches, remuent ciel et terre contre le régime d'Athènes, nous ne pouvons refuser notre sympathie à ce dernier. De plus, nous gardons l'espoir que ceux qui ont promis, à eux-mêmes et au monde, de liquider la corruption et l'iniquité ne feront pas sourde oreille à des revendications légitimes, lesquelles, n'étaient-elles pas ignorées, l'article ci-après n'aurait pas de sens ni d'objet.

Nous croyons qu'on connaît bien les classiques à Athènes, que l'on n'y a pas oublié les paroles d'Alexandre le grand, qui caractérisait les luttes intestines des cités grecques comme «une bataille de rats». Nous autres Roumains voudrions qu'il en soit de même des litiges qui opposent parfois douloureusement les nations d'Europe. Sinon «les Perses» traverseront à nouveau l'Hellespont et cette fois il n'y aura plus de Salamine. Le choeur des vieillards ne chantera plus la victoire contre l'Asie et c'en sera fait de «cette Grèce où nous sommes nés» et sans laquelle notre continent perdrait une partie de son âme.

Ceci dit, voilà le texte de M.C. Papanace.

S.

Le «Bulletin Européen» (Rome) du mois d'Août 1969, a publié une mise au point de M. Théodore K. Sarandis, ancien député grec, au sujet de la minorité ethnique Macédo-Roumaine (Aroumaine ou Valaque). L'auteur, se référant à l'article de M. Michel de la Ventolière, paru dans ce bulletin du mois d'avril 1969, sous le titre: **Du Marché Commun à l'Europe** et qui affirme «qu'une minorité roumaine en Grèce est soumise encore à un régime de liquidation spirituelle aussi systématique, que pendant les siècles passés (...) et que les Roumains de Grèce n'ont pas le droit d'écouter la messe dans leur propre langue dans leurs églises» (page 12), **essaie de nier jusqu'à l'existence même de cette minorité ethnique.** Il prétend qu'au cours des siècles, depuis qu'ils ont apparu dans cette contrée «les Vlahophones grecs du Pinde (nn. euphémisme pour dénommer la population roumaine-valaque), qui n'ont rien dit et ne constituent pas d'autre nationalité que l'hellénique, n'ayant rien épargné pour contribuer à la création et à la gloire de la nation hellénique, car ils la concevaient comme étant leur propre nation, comme elle l'est d'ailleurs». (pag. 11)

Malheureusement pour M. Sarandis, les documents historiques viennent infirmer sa thèse. Les Valaques dominaient au Moyen Age, par leur nombre, à peu près toute la Grèce continentale. Ainsi aux XI-XIV-e siècles et même au XV-e la Thesalie s'appelait: **Megali Vlahia** (La Grande Valachie). L'Aspropotam, une partie de l'Arcanie et L'Epire s'appelaient: **Ano Vlahia** (La Valachie supérieure) et l'Etolie et le reste de l'Arcanie, de la Doride, de l'Esperie et de la Locride s'appelaient: **Mikra Vlahia** (La petite Valachie).

Suivant la chroniquer byzantin Kekaumenos, XI-e siècle (pag. 128—131), ces Valaques se sont souvent révoltés contre l'Empire grec byzantin. Leur grande adversité contre les Grecs est mentionnée aussi par le célèbre **Rabin Benjamin de Tudela** lors de son voyage à travers la Thessalie, vers l'année 1170. Se référant aux Valaques de la montagne (les Pindeni): «Lorsqu'ils se sentaient assez forts pour attaquer d'autres gens, ils tuaient volontiers des Grecs mais pas des Juifs. (Quumque hos offendunt, eos spoliare sed non occidere quemadmodum occidunt Graecos).

Ont trouve les mêmes penchants ches les Valaques des Monts Hémus (les Balcans) lesquels, en révolte contre l'Empire byzantin, fondent l'Empire Vlaho-Bulgare sous la conduite des frères Pierre et Assan. Le chroniqueur byzantin Niceta Acominatos, XII-e siècle, se lamente lorsqu'il décrit: **«la haine immortelle des Valaques contre les Grecs, héritée de père en fils».** (Athanaton tin pros imas ehthran ipo Blahon elein dedidagmenoi, kai paidas apo paiden parapein aeimniston). Il résulte de tous ces documents historiques que les Valaques ont eu envers les Grecs tout autres sentiments que ceux que leur attribue M. Sarandis.

Il est vrai que, à l'époque moderne, du temps de la domination turque, les Valaques ont lutté aux côtés des Grecs, pour chasser **les payens.** M. Sarandis écrit que «les Vlahophones, combattants de première ligne en 1821 (Rigas, Ferros, Farmakis, Georgakis, Olympios etc.) ont combattu et sont tombés pour une Grèce libre». C'est de ce fait que M. Sarandis essaie de tirer un argument pour prouver l'hellénisme des Valaques. Mais ces Valaques n'ont pas lutté pour la seule indépendance des Grecs, mais également pour l'indépendance des autres peuples chrétiens des Balcans.

Selon le professeur Dr. D. Popovici de l'Université de Belgrade: «Ils ont donné une importante contribution de combattants et de héros pour l'indépendance du peuple serbe. Le Zinzar (Valaque) Iancu et le Zinzar (Valaque) Marcu se sont particulièrement dinstingués lors de la révolution de 1804». On pourrait affirmer de même pour la cause des Bulgares. En réalité cette ardeur avec laquelle les Valaques-Aroumains ont lutté pour l'indépendance des peuples balcaniques était comme l'écrit l'historien Nicolas Iorga: **«une lutte pour la Croix et l'indépendance chrétienne'.**

On retrouve le même phénomène sur le plan philanthropique-culturel. Se référant à la ville valaque de Moscopole, aux XVII-e et XVIII-e siècles, qui était un phare hellénique, M. Sarandis écrit: «... Les Vlahophones ont fondé là-bas une Académie grecque, ainsi que des imprimeries grecques et ils n'ont jamais pensé qu'ils pouvaient appartenir à une autre nationalité, sans qu'il existe à l'époque de pression de l'Etat Grec, puisque l'Etat Grec n'existait pas» (p. 12).

Mais même dans ce cas, des faits historiques viennent infirmer les dires de M. Sarandis, car ce sont justement les habitants de Moscopole, qui les premiers aux XVII-e et XVIII-e siècles ont donné le signal du réveil national des Valaques: **Constantin Ucutza,** qui fut archiprêtre à Posen (Prusse), publia en **langue valaque** une **Pédagogie** en 1797, afin que ses compatriotes puissent prier: «... **avec leur âme et leur esprit».** Un autre lettré valaque (aroumain) le **Dr. Georges Constantin Roja,** a publié un manuel «afin d'écrire le parler valaque-aroumain ou macédo-roumain» : **Art de lire en roumain avec des caractères latins, lesquels sont les anciennes lettres des Roumains** (Buda 1809). C'était une tentative d'unification du parler valaque (macédo-roumain) et de la langue daco-roumaine.

Ce fut précisement cette affirmation unanime et permanente de la conscience nationale des Valaques qui provoca l'objurgation du champion de l'hellénisme en Epire, le fameux professeur **Neofit Duca,** alors professur à l'académie de Bucarest : «... Par leur attachement têtu à l'idiome paternel — écrit-il — et par leur manie de se glorifier à chaque instant avec leur **descendance de Rome,** eux que le destin avait confinés parmi les Grecs ... ils s'avilissent à parler cette langue ignoble et désagréable ... **Et ils se ventent d'être les descendants des Romains,** qu'ils se sont nourris de lait grec? C'est la langue grecque qui leur est familière et les coutumes grecs qu'ils ont suivis ... et c'est de même à la manière grecque qu'ils devraient se cultiver». (N. Duca : «Logos peri katastaseos skolion, in Maximon Tyrion Logoi», Vienne 1819, pp. 34—40).

A ces attaques contre les Valaques répondit le savant Mihail Boiagi, lui aussi originaire de Moscopole, qui publia en 1813 la **Grammaire roumaine ou macédo-roumaine** (Romanische oder Macedo-Valachische Spachlehre). En faisant allusion à la propagande que Duca menait contre les Valaques, il écrit : «Même si les Valaques avaient été des Hottentotes ils auraient eu le devoir de se cultiver dans leur propre langue, comme étant le moyen le plus propre à leur perfectionnement».

Ces diverses tentatives de promouvoir la langue maternelle comme moyen d'instruction pour les Valaques prouvent elles aussi que le **romanisme de la Macédoine et de l'Epire n'est pas une création artificielle du gouvernement de Bucarest, comme l'ont toujours prétendu les Grecs, parce qu'il s'est manifesté avec résolution à une époque où les pays roumains étaient opprimés par les princes phanariotes.**

Se référant aux bienfaiteurs valaques, M. Sarandis écrit : «Les grands bienfaiteurs de la nation hellénique, les Sina, Averof, Sturnaru, Tositsa etc., au siècle dernier et au début du siècle présent alors que subsistait encore l'Etat Roumain, quand ils s'enrichirent en Autriche, en Hongrie, en Egypte et dans cette Roumanie même, de nouveau sans «la pression de l'Etat Grec», ici en Grèce et non en Roumanie, vinrent et déposèrent leurs richesses et fondèrent de grandes Fondations culturelles et des monuments qui resteront à travers les siècles, l'orgueil de leurs âmes helléniques». (p. 12)

C'est évident qu'au siècle passé de nombreux Valaques, qui ont fait d'immenses fortunes, animés par le courant philhéllenique qui dominait l'Europe à cette époque, ont offert leurs biens pour l'émancipation du peuple grec, déchu dans une grande misère matérielle et morale, ainsi que Lord Byron, J.-G. Eynard ... Pour réaliser combien vif était à ce moment le philhellénisme en Europe, il suffirait de nous rappeler les milliers de volontaires, qui sont allés verser leur sang pour l'indépendance de la Grèce. Mais la générosité des Valaques ne s'est pas bornée à la seule Grèce. Elle a été tout aussi grande à l'égard des autres peuples balcaniques et, spécialement envers leurs frères du Nord du Danube. M. Sarandis ignore certainement la grande Fondation du moscopolitain Emanuel Gojdu, lequel par de nombreuses bourses d'études à contribué à la formation de l'élite des Roumains de Transylvanie (parmi lesquels **Aurèle C. Popovici,** professeur à Bucarest et promoteur de la libération des peuples subjugués). N'oublions pas les actions créatrices d'instituts du grand métropolite Andrei Baron de Șaguna, Mocioni etc. Et M. Sarandis ignore également les bienfaits dont ont bénéficié les Serbes et les autres Slaves des Balcans, bénéfices dûs à ces Valaques ou Tsintsari, comme ils les appelaient. A ce sujet le professeur D. Popovici écrit :

«Le fondement de notre culture moderne, notre XVIII-e siècle, notre vie commerciale sont dûs aux Macédo-Roumains, les Tsintsari ... Les plus grands philathropes de notre peuple dans ces régions étaient de cette race d'hommes les Tstintsari. Il nous semble qu'il nous serait difficile de trouver une institution culturelle ou humanitaire un peu importante à laquelle ces hommes ou leurs descendants n'aient contribué comme fondateurs ou grands donateurs» (O. Cincarima, pp. 133—134).

Il résulte de tous ces faits incontestables que

(Lire la suite page 8)

Die Standarte

Der deutsch-sowjetische Vetrag geht auch uns an!

Im Exil wie in der Heimat, bei allen Rumänen, die sich zu ihrer Nation bekennen, hat die Schliessung eines sogenannten Gewaltverzichtvertrages zwischen der jetzigen Regierung der Bundesrepublik Deutschland und dem Kreml, tiefe Bestürzung hervorgerufen, weil die Anerkennung der „Grenzen" und der „Realitäten", die nach der Bezwingung Deutschlands 1945 entstanden sind, nichts anderes ist, als eine Bestätigung der Teilung der Welt, der Besetzung von Ländern und der Versklavung von europäischen Völkern, die heute gezwungen sind, unter einer roten Tyrannei zu leben.

Die Nachrichten die wir ständig aus unserer unterjochten Heimat, sowie die Briefe die wir aus allen Teilen der Welt bekommen, bestätigen diese Behauptung in deutlicher und unwiderruflicher Form.

Wir glauben, daß die gleiche Bestürzung und Empörung auch bei den anderen Völkern herrscht, die dem sowjetischen Imperialismus geopfert wurden: den Litauern, Letten und Esten, die das Verschwinden ihrer selbständigen Staaten von der Landkarte nicht akzeptieren können; den mehr als 40 Millionen Ukrainern, die nicht unter russischer Herrschaft leben wollen und genug Beweise erbracht haben, daß sie nicht gewillt sind, auf ihren Unabhängigkeitskampf zu verzichten; die kaukasischen Völker und auch die Polen, die zwar in Pommern, in Ostpreußen und in Schlesien angesiedelt wurden, die aber in ihre Herkunftsgebiete, die ihnen von den Sowjets geraubt worden sind, zurückkehren möchten . . .

Was uns anbetrifft, bedeutet die Erklärung von der Unantastbarkeit der jetzigen „Grenzen" die Anerkennung des Raubes von Bessarabien, der Nordbukowina und des westlichen Teiles des Judetz Dorohoi, also mehr als die Hälfte der rumänischen Provinz Moldau, ein Gebiet in welchem über 3.000.000 Rumänen leben, die heute nicht einmal das Recht haben, sich Rumänen zu nennen. Hundertausende von ihnen wurden nach Kasachstan und in andere asiatische Einöden deportiert und müssen dort Sklavenarbeit leisten und unter primitivsten Verhältnissen leben.

Darum erweckt die Unterzeichnung des Moskauer Vertrages bei jedem von uns das Gefühl, daß wir erneut verlassen und verraten wurden.

Es gibt keine einzige rumänische Zeitung oder Zeitschrift die in der freien Welt erscheint, die dieses Gefühl nicht zum Ausdruck brachte. Und wenn die Männer aller Rückzüge und Verzichte, die Meinung der von ihnen für die „Entspannung" und die „Öffnung nach Osten" als störend empfundenen „Emigranten" nicht zur Kenntnis nehmen wollen, dann werden wir unten einige Zeilen bringen, die in der Zeitung „Amerika" aus Detroit, dem offiziellen Organ aller Verbände der amerikanischen Staatsbürger rumänischer Abstammung, erschienen sind, nämlich in der Ausgabe vom 20. September 1970:

„Westdeutschland hat vor kurzem einen **politisch-militärischen** Vertrag mit Sowjetrußland geschlossen. Niemand hätte geglaubt, daß in der gegenwärtigen weltpolitischen Lage die Unterzeichnung eines solchen Vertrages möglich wäre. Durch diesen Vetrag werden die ihm abgezwungenen Grenzen von Deutschland anerkannt, **obwohl zwischen den ehemaligen an dem Krieg teilnehmenden Staaten, in Bezug auf die Festlegung dieser Grenzen, keine internationalen Regelungen bestehen.**

Nach der Unterzeichnung dieses Vertrages ist Sowjetrußland der einzige Gewinner. Moskau, daß von innen- und außenpolitischen Problemen bedrängt wird, mußte in Bezug auf Deutschland gesichert sein, da dieses Deutschland die einzige politische und militärische Macht in Europa war, vor welcher es Angst hatte.

Deutschland hat auf seine politische Rolle betreffend die Verteidigung Europas verzichtet, **und hat die Tore weit geöffnet für eine sowjetische Penetration im Herzen Europas.**

Das heutige deutsche Volk hat den Sinn seiner eigenen Geschichte verloren. Dises Volk kann zur Zeit die Achse seiner eigenen politischen Orientierung nicht mehr wiederfinden und kann sich deshalb in die europäische geistige Gemeinschaft nicht mehr einreihen. **Deutschland erlebt jetzt einen Prozeß des Zerfalls, der seine nationale und politische Existenz entstellt."**

Schließlich behauptet diese amerikanische Zeitung, daß für Deutschland sehr schwere Zeiten kommen werden, „wenn nicht eine unerwartete Wende der Geschichte eintritt, die den Strom in sein richtiges Bett lenkt."

Wir glauben nicht, daß das heutige deutsche Volk den Sinn seiner eigenen Geschichte verloren hat, sondern eher, daß sich dieses Volk zur Zeit in einer Art politischer Resignation befindet, ein seelischer Zustand, zu welchem die amerikanische Besatzungspolitik gewaltig beigetragen hat. Die Meister der Umschulung und der Vergangenheitsbewältigung die bis heute noch fest im Sattel sitzen und eine **totale Meinungsdiktatur** ausüben, sind ein Geschenk dieser amerikanischen Politik der ersten Nachkriegsjahre.

Hoffen wir, daß die Zahl der Amerikaner, die jetzt sehen, was für einen ungeheuren Fehler sie damals begangen haben, immer größer wird und ihr Einfluß eines Tages so stark ist, daß die mächtigen, noch immer in Amerika sitzenden, Protektoren der Leute, die tatsächlich das Nationalbewußtsein der Deutschen abtöten wollen, von ihren Herrscherstühlen herurntergerissen werden.

Wir haben aber unser Nationalbewußtsein nicht verloren und auf das Recht, unser eigenes Schicksal selbst zu schmieden, nicht verzichtet, Der deutsch-sowjetische Vertrag geht auch uns an und deshalb werden wir ihm Widerstand **leisten,** für das Wohl unserer Nation und damit Europa nicht untergeht.

I. V. EMILIAN

REVOLUTION

In unsren Landen gärt der Mob
Und schürt die Glut mit Unkenrufen.
Vernunft ist tot, die Hand ist grob;
Gefährdet ist, was Eltern schufen . . .
Revolution als Zukunftsjob!

Unter der falschen roten Fahne
Marschieren Existenzverkrachte;
Sie predigen im Rauschgiftwahne,
Und laut, damit man sie beachte,
Revolution, die Gott entmachte!

Auf jeder Brust die Leninbüsten,
Auf rotem Hemd – die Einheitstracht –,
Entledigt nur bei Wohlgelüsten,
Getragen sonst bei Tag und Nacht,
Revolution der roten Macht!

Wie Christi Leib die guten Christen,
Mit Bußgebet, Gesang und Psalm,
So schlucken Brave Maoisten
Des Maos Leib: den Haschisqualm . . .
Revolution mit Opiumhalm!

Sie setzen Sex als höchstes Ziel,
Verrichten Notdurft vor den Richtern;
Denn an Ideen ist nicht viel
Zu sehen bei den Bösewichtern . . .
Revolution, ein Würfelspiel!

Und voller Läuse und „Gedanken"
(Denn gleich zu gleich gesellt sich gerne),
Sie toben, unter Hybris schwanken
Und taumeln in die Träumerferne . . .
Revolution der Geisteskranken!

Ovid LEONTIES

Motorisierte kommunistische Agenten auf den Autobahnen

Lastwagenzüge und Sattelschlepper der Länder des Ostblocks gehören heute zum Alltagsbild des Autobahnverkehrs. Die schweren rumänischen Sattelschlepper bringen verschiedene Waren in den Westen, von Obst und Gemüse bis zu Sportjacken und Schuhen, Dinge die in Rumänien für den gewöhnlichen Verbraucher sehr schwer zu haben sind und wenn, dann zu einem Preis, den sich nicht jeder leisten kann. Die Unterjochten, die hinter dem Eisernen Vorhang ihr leidvolles Leben tragen, können ruhig verhungern und in Lumpen gehen, wichtig für die kommunistischen Machthaber sind nur die ausländischen Devisen, mittels welchen sie ihren sogenannten Sozialismus aufbauen, die marxistische Subversion in aller Herren Länder unterstützen und ihre Spione und Infiltrierten im Westen bezahlen können.

Im Führerhaus jedes Sattelschleppers oder Lastwagenzuges sitzt, neben dem Fahrer, ein Beifahrer. Einer von beiden übt die Kontrolle über seinen Kollegen aus. Dieser „Aufpasser" ist nicht nur ein linientreuer Kommunist und ein Politruk, **sondern auch ein Agent des Staatssicherheitsdienstes der die Schule für Spione in Bragadiru bei Bukarest absolviert hat. Die Zahl der Spione der rumänischen Kommunisten, die die Autobahnen bereisen, entspricht genau der Zahl der rumänischen Sattelschlepper und Lastwagenzüge.**

Ein solcher Agent und diplomierter Spion war auch Ion Fereche, der Beifahrer eines rumänischen Sattelschleppers, der am Montag, den 2. November 1970, auf dem Rastplatz Rohr der österreichischen Westautobahn (Wien–Salzburg) für eine Weile angehalten hatte. Der Sattelschlepper war mit Walnüssen beladen, die nach München gebracht werden sollten. Der Fahrer aber hatte nicht nur die Absicht, nicht mehr in das sozialistische Paradies zurückzukehren, es war ihm überdies gelungen, zwischen den Nußsteigen drei blinde Passagiere zu verstecken, ohne daß sein „Aufpasser" etwas davon gemerkt hatte: seine 29-jährige Frau und zwei Freunde. Bei den Grenzübergängen in Rumänien und Ungarn war alles gut gegangen. Am Rastplatz Rohr wollte der Fahrer seine blinden Passagiere davon verständigen, daß sie sich bereits im freien Westen befanden. Zu seinem Unglück stoppte zu gleicher Zeit ein zweiter rumänischer Sattelschlepper auf dem Rastplatz, der zu demselben Konvoi gehörte und der ebenfalls München zum Ziel hatte. Der linientreue Kommunist Fereche überraschte nämlich seinen Fahrer, als dieser die Versteckten durch Klopfzeichen anrief und ohne eine Sekunde zu zögern, alarmierte er den Fahrer und den Beifahrer des zweiten Sattelschleppers. Alle drei stürzten sich auf den Fahrer des ersten Sattelschleppers, schlugen ihn zu Boden und verletzten ihn so schwer, daß er bewußtlos liegen blieb. **Dann nahmen sie ihm alle Papiere ab, die er bei sich trug, fesselten ihm Hände und Füße mit Draht und liessen den Bewußtlosen auf dem Pannenstreifen des Rastplatzes liegen.**

Ion Fereche setzte sich ans Steuer des Sattelschleppers und gab auch den anderen beiden den Befehl, in aller Eile die deutsche Grenze zu erreichen und nach München weiterzufahren.

Inzwischen fuhr an demselben Rastplatz ein dritter rumänischer Sattelschlepper vorbei. Die beiden Insassen sahen den gefesselten Chauffeur, hielten aber nicht an sondern fuhren weiter, angeblich weil sie glaubten, daß der verwundete Fahrer das Opfer eines Überfalles von „Flüchtlingen" war, die sich des Sattelschleppers bemächtigten. Sie teilten diese Vermutung einer Autobahngendarmeriestreife mit, die die Verfolgung der anderen beiden Sattelschlepper sofort aufnahm, diese auch erreichte und stellte. In diesem Augenblick sprang ein Mann mit blutenden Händen durch ein kleines Fenster des Anhängers. Wie sich später herausstellte war es einer der drei Versteckten, die Fereche jetzt gefangen hielt, **mit der Absicht, alle drei nach Rumänien zurückzubringen.**

Der auf dem Rastplatz zurückgelassene, schwer verwundete und immer noch bewußtlose Fahrer wurde von einem österreichischen Autofahrer gefunden und ins Krankenhaus von Melk gebracht. Die Ärzte haben sich um diesen schwerverletzten Rumänen sehr bemüht. Erst nach drei Tagen konnte er vernommen werden.

Die österreichische Gendarmerie und die österreichische Staatspolizei hatten es sehr schwer, die übrigen sechs Rumänen (die drei, die ihren Kollegen schwer verletzt hatten und die drei blinden Passagiere) zu verhören, da keiner von ihnen der deutschen Sprache kundig war. Schließlich konnte dieses ungewöhnliche Flüchtlingsdrama geklärt werden. Vier Rumänen, darunter auch der schwerverletzte Fahrer, baten um politisches Asyl, **das ihnen von den österreichischen Behörden auch sehr rasch gewährt wurde.**

Die drei Angreifer wurden festgenommen. Gegen sie wurde ein ordentlicher Haftbefehl erlassen und auf Grund dieses Haftbefehls wurden sie in das Gefängnis von St. Pölten eingeliefert. Für ihre bestialische Tat müssen sie sich vor einem österreichischen Gericht verantworten.

Über diese Vorkommnisse auf der Westautobahn berichtete die Wiener Tageszeitung „Die Presse" ausführlich und brachte auf der ersten Seite ihrer Ausgabe von Mittwoch, dem 3. November 1970, unter dem Titel „Das Handwerk gelegt" einen Artikel, den wir hier unten im Wortlaut wiedergeben:

„Flüchtlingsdramen sind in Österreich leider nur zu oft auf dem Programm, der bittere Nachklang einer einst politisch wie menschlich so furchtbaren West-Ost-Lage. Nicht wenige Fremde, die nach Wien kommen, haben auch den Wunsch zu einer Rundfahrt am Eisernen Vorhang, so, als würden die Stacheldrahtverhaue und MG-Türme als düsterer Hintergrund das Heurigenvergnügen hier erst richtig genießen lassen. Feuerstöße aus automatischen Waffen, Leuchtsignale, Menschen jagd bis in österreichisches Territorium hinein sind freilich seltener geworden, dafür haben die gestrigen Ereignisse, die zur Befreiung von drei rumänischen Flüchtlingen durch die Gendarmerie auf der Autobahn bei Melk führten, daran erinnert, **daß man der Entspannung nicht allzusehr trauen darf.** Österreich hätte es dabei durch seine Goodwillpolitik gegenüber den östlichen Nachbarn wahrhaft verdient, von solchen Sensationen verschont zu werden. Und das fehlte dem Lande gerade noch, daß in seinem Inneren eine Art Feme vollstreckt werden könnte. Die rasche Asylgewährung für die Fluchtwilligen und die Verhaftung der Polit-Banditen sind eine erfreulich rasche Reaktion, die die Öffentlichkeit als Ausdruck des Willens verstehen möchte, den Ruf des Asyllandes zu wahren und jedem Versuch, den Schauplatz für Menschenjäger vom Eisernen Vorhang weg zu verlagern, die gebührende Antwort zu erteilen."

Wir glauben jedoch, daß auch eine andere Frage geklärt werden sollte. Warum wollten Ion Fereche und seine beiden Kumpane unbedingt und so rasch als möglich, nach München kommen?

Fereche, der die Strecke mehrmals gefahren ist, wußte genau, daß der rumänische Nachrichten- und Staatssicherheitsdienst in München über solide Stützpunkte verfügt, über ein ganzes Netz von Agenten und Informanten, sowie über einige konspirative Häuser, wo die drei Gefangenen so lange versteckt gehalten, verhört und entsprechend „präpariert" werden konnten, bis sie nach Rumänien zurückbefördert werden konnten.

Das ist auch eines der vielen Gesichter der sogenannten Öffnung nach Osten und der „Entspannungspolitik".

Tralan ROVINARU

Rumänische Ritterkreuzträger

Generaloberst Petre DUMITRESCU
während des Ostfeldzuges Befehlshaber der 3. rumänischen Armee, mit dem Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet, verstarb in einem kommunistischen Gefängnis in Rumänien.

Major Ion PALAGHITZA
Bataillonskommandeur im rum. Infanterieregiment 96 (19. rum. I. D.), gefallen 1943 am Kubanbrückenkopf.

Generalmajor Edgard RADULESCU
Kommandeur der rum. 11 Infanteriedivision (Sommer 1944), der vor dem II. Weltkrieg Professor an der Artillerieoffizierschule war.

(„Deutscher Anzeiger")

Die Behauptung von Lenin, daß die Kapitalisten bereit sind, den Bolschewiken auch die Stricke, mit welchen sie aufgehängt werden sollen, zu liefern, wurde auch diesmal bestätigt.

Warnung vor den Bolschewiken

Wir unserer Herkunft nach zur russischen Minderheit gehörenden Bürger der Bundesrepublik verfolgen mit wachsender Sorge die Entwicklung der Beziehungen zwischen Westdeutschland und UdSSR — DDR ist nur ein Teil der letzteren. Eine tiefe Unkenntnis des Westens über das Wesen des Bolschewismus liegt der Gutgläubigkeit zugrunde, mit welcher die Verhandlungen mit den Bolschewisten geführt werden. Der Bolschewismus ist eine Idee, zwar eine satanische, doch eine für jeden echten Kommunisten gültige Weltanschauung. Bolschewiken bilden eine Glaubensgemeinschaft, und jeder von ihnen ist bereit, für seinen Glauben zu kämpfen, zu sterben und zu **morden.** Mindestens 60 Millionen russische Menschen — Rußland war die erste Beute, das erste Opfer des Bolschewismus — mußten seit 1917 ihr Leben dafür lassen, daß sie sich gegen die unmenschliche Tyrannei des Bolschewismus verteidigt haben. Und dem hat der noch völlig in kapitalistischer Denkart der Bequemlichkeit eines Establishment versumpfte Westen, dem die vierte Dimension einer Idee zur Zeit völlig fremd ist, nichts entgegenzusetzen. Waren doch wenige Wochen nachdem die sowjetischen Panzer die Freiheitsregung der Tschechen niedergeschlagen haben, sämtliche Stände auf der Leipziger Messe ausverkauft. Und namhafte alteingesessene Industrien, keineswegs nur die neuen aus reinem Geschäft groß gewordenen Firmen, sehen nichts Anstößiges darin, mit den bolschewistischen Ländern Handelsverträge abzuschließen und ihnen zu helfen, ihr Kriegspotential zu stärken. Lenin kannte in seiner dämonischen Genialität auch die Psyche eines Kapitalisten ... „Der wird uns noch den Strick verkaufen, mit dem wir ihn aufhängen werden."

Die Behauptung, der Bolschewismus habe inzwischen eine Wandlung durchgemacht und die UdSSR unterscheide sich heute kaum von einem „normalen" demokratischen Staat im Westen, ist einfach nicht wahr. Im Beginn der bolschewistischen Ära in Rußland prägte Felix Dzerzinski, er hat die Verließe und die Folterkammern der Tscheka erschaffen, das Wort — **„Rußland ist als Land und Volk für uns uninteressant, Rußland bedeutet für uns nur place d'armes der Weltrevolution ..."**

Und als ihn darauf einer seiner Komplicen fragte: „Genosse, und wenn die Weltrevolution noch hundert Jahre auf sich warten läßt?" — hat er geantwortet: „Dann wird eben Rußland hundert Jahre für uns place d' armes der Weltrevolution bleiben." Und Lenin verkündete damals die Maxime — **„Das Ziel der Weltrevolution muß erreicht werden durch List und Tücke. Jedes Mittel, den Gegner zu täuschen, ist nicht nur erlaubt, sondern warm zu empfehlen."** Über zehn Jahre später, 1931, dozierte Professor Manuilsky, ein Lehrer in der Kriegsschule von Moskau: „Der Kampf aufs Messer zwischen dem Kommunismus und Kapitalismus ist unvermeidbar. Gewiß, heute sind wir nicht stark genug, um anzugreifen. Unser Augenblick wird in 20 oder 30 Jahren kommen (heute schreiben wir 1970!). Um zu siegen, brauchen wir das Element der Überraschung. **Die Bourgeoisie muß eingeschläfert werden. Wir werden damit beginnen, die theatralischste Friedensbewegung zu entfalten, die jemals existiert hat. Es wird elektrisierende Vorschläge und außerordentliche Konzessionen geben. Die kapitalistischen Länder, stupid und dekadent, werden mit Vergnügen an ihrer eigenen Zerstörung arbeiten. Sie werden auf den Leim der Gelegenheit zur neuen Freundschaft kriechen. Und sobald sich ihr Schutzgürtel entblößt, werden wir sie mit unserer geballten Faust zerschmettern."**

Die Bolschewiken sind nie von ihren Prinzipien abgegangen — das beweisen die Ereignisse von 1946 in Posen und Ungarn, die vom 17. Juni 1953 in Ost-Berlin, 1968 in der Tschechoslowakei und die vielen uns meistenteils unbekannt bleibenden Auflehnungen der russischen Jugend gegen die Knechtschaft der Sowjets. Und die bolschewistische Führung ist nach wie vor unmenschlich hart. Bedeutende Genetiker, Generäle und Intellektuelle verschwinden in Straflagern, enden in den Heil- und Pflegeanstalten oder verunglücken. Man lese dazu die Werke von Solschenizyn, vor allem „Der erste Kreis der Hölle", Oleg Penkowskij, „Geheime Aufzeichnungen" (Droemer-Verlag, München, 1967), Wynne Grevillo, „Der Mann kam aus Moskau" (Goverts-Verlag, Stuttgart, 1967), Anatolij Martschenko, „Meine Aussagen" (S. Fischer, 1969). Und endlich den außerordentlich aufschlußreichen Roman von Leon Uris „Topas" (Kindler-Verlag). Es ist eine wichtige Faustregel — **sind irgendwo Unruhen ausgebrochen, werden Diplomaten entführt oder Politiker ermordet, streiken irgendwo die Arbeiter, so sind die Bolschewiken entweder die Organisatoren oder die Nutznießer.** Das galt für Korea und gilt für Vietnam, für die vielen Unruhen in Südamerika, die Farbigen in USA, ja für die Stammesfehden im dunkelsten Afrika. Die Weltrevolution ist ein Riesenpolyp, der seine Fühler und seine Fangarme überall hinstreckt. Und nun sind das Mittelmeer, die arabischen Länder und Westdeutschland an der Reihe.

Was ist denn der Nichtangriffspakt anderes als ein riesiger Angelhaken?! Oder glaubt jemand von den zur Zeit „Regierenden" wirklich, daß ein mächtiger Bär mit einem kleinen Mäuschen einen Nichtangriffspakt so ganz ohne Hintergedanken schließen wird? Wir, deren Leben unter dem Schatten des Bolschewismus verlaufen ist, wir, die ohne es zu wollen zu „Fachleuten" dieser satanischen Bewegung geworden sind, wir wissen es genau. Seinerzeit damals mußten die lettischen und estnischen demokratischen Republiken, winzige Gebilde, jede kaum eine Million Einwohner stark, mit den Bolschewiken einen Nichtangriffspakt unterschreiben. Bald daraufhin ergab sich, daß irgendein völlig nebensächlich erscheinender Punkt des Vetrages von Esten wie Letten „verletzt" war. Das nun „loyale" Eingreifen von bolschewistischen Truppen wurde notwendig. Die „Befreiung" der beiden Länder von der Oberschicht einschließlich Bauerschaft ergab sich von selbst. Und nun konnte die rote Fahne hochgehen, und das „befreite" Volk durfte unter den Fittichen des Bolschewismus ungestört hungern und frieren.

Liebe Heimatgenossen, wir sind aus Rußland als Emigranten gekommen, viele von uns noch als Kinder. Wir haben in Deutschland eine neue Heimat gefunden, ohne der alten jemals untreu zu werden. Viele von uns haben deutsche Frauen geheiratet, und unsere Kinder sind in Deutschland zuhause. Wir sprechen nicht aus irgendwelchen alten Ressentiments. Wir erfüllen nur unsere Pflicht und versuchen Deutschland unsere Schuld heimzuzahlen, wenn wir in dieser schweren Stunde seiner Geschichte warnen: schließt den Nichtangriffspakt mit Sowjetrußland nicht ab, folgt den Ratschlägen und den Verhaltensweisen eines Adenauer, keine Freundschaft mit den Bolschewiken!

Im Auftrag: **Fürst Wladimir Trubetzkoy**
Graf Leonid Ignatiew
Prof. Dr. med. habil. Felix v. Bormann, Bad Nauheim

Antwort an diejenigen die „demokratisieren" wollen

Eines der Lieblingsthemen der anarcho-bolschewistischen Meinungsmacher, die z. B. im Fernsehen ihre Ziele kaum mehr zu tarnen versuchen, ist die „Demokratisierung". Man will alles demokratisieren: Schule, Universität, Wissenschaftliche Institute, Kirche, Armee ... Diese Herren fühlen sich berechtigt — wahrscheinlich weil sich bis heute niemand gefunden hat, der sie am Kragen packt — für andere Länder, die andere politische und soziale Strukturen haben und **haben wollen,** eine solche „Demokratisierung" zu verlangen und deshalb die subversiven Aktionen, die gegen diese Länder gerichtet sind, unaufhörlich zu unterstützen, mittels Kommentaren und „Dokumentarfilmen", die von Fälschungen und groben Verleumdungen wimmeln.

Selbstverständlich wird diese Demokratisierungskampagne nur gegen Länder des westlichen Lagers geführt, jedoch nicht gegen die totalitären Satrapenregierungen des Ostblocks. Für Genosse Merseburger und die anderen Genossen, wie auch für die „Inteligenzia" der Linken, sind das rote Einheitsparteisystem, Terror und Folterungsmethoden der roten Polizeistaaten Dinge, die diese Herren ganz in Ordnung finden. Demokratisieren müssen nur die westlichen Länder und die Länder, die für die Verteidigung des Westens wichtig sind.

Über diese Demokratisierungkampagne schreibt auch Radu **Ghenea,** nämlich in der September 1970-Ausgabe der Lissaboner Zeitschrift „Découvertes" und unter dem Titel „Sollen wir demokratisieren?" Wir zitieren:

„Wenn in irgend einem demokratischen Land die kommunistische Partei viele Stimmen für sich buchen kann, spricht man nicht darüber und man vergißt zu sagen, daß, **wenn es dieser Partei gelingen sollte, an die Macht zu kommen, alle anderen Parteien damit beseitigt wären und die grausamste aller Diktaturen eingeführt würde.** Wenn aber das Gegenteil geschieht, nämlich wenn eine kleine nationalgesinnte Partei einige Stimmen gewinnt, dann mobilisiert die ganze Weltpresse um Alarm zu schlagen und die Weltöffentlichkeit auf die bevorstehende Katastrophe aufmerksam zu machen, die eintreten würde, wenn die **Faschisten** an Stimmen gewännen. Wir kennen diese Methode nur all zu gut und wir haben auch nicht die geringste Hoffnung, daß sich etwas in der Mentalität der Wegweiser der sogenannten großen Demokratien ändern wird ...

Staatsmänner, Politiker und solche Leute, die sich berufen fühlen, die öffentliche Meinung umzuformen, die **„bestätigten Eliten"** des demokratischen Westens, empfehlen und bringen — unter dem Schild des politischen Realismus — alle möglichen kulturellen und politischen Austausche, Zugeständnisse und wirtschaftliche Hilfe, die die kommunistischen Regime konsolidieren und verstärken, zu Stande, aber sie lehnen es hartnäckig ab, auf ihre Feindschaft — sehr oft besonders agressiv — gegen Spanien, Portugal und das Griechenland „der Obristen" zu verzichten.

Der politische Realismus dieser falschen Eliten akzeptiert in aller Ruhe jede mögliche Abmachung, wenn diese Abmachung die etablierte Linke favorisiert. Derselbe politische Realismus begrüßt mit Enthusiasmus den Vertrag Bonn—Moskau, ohne sich die Frage zu stellen, welches die Folgen für Europa und für den ganzen Westen wären, wenn sich dieser Vertrag in einigen Jahren in eine wahre Achse Bonn—Moskau wandelt, mit der Aufhebung aller heutigen Bündnisse. Unsere sogenannten Realisten machen sich keine Sorgen für den Fall, daß eines Tages 40 direkt vom Kreml ferngelenkte Abgeordnete im Bundestag sitzen werden, aber die Möglichkeit der Einsickerung von einem Dutzend von Abgeordneten, die einer nationalgesinnten Partei angehören, einer Partei, die widerrechtlich als „neo-nazistisch" bezeichnet wird, in denselben Bundestag, versetzt diese „Realisten" in Wut und veranlaßt eine Kampagne, die durch die Presse, den Rundfunk und das Fernsehen auf Weltebene geführt wird.

... Wenn in Griechenland, in Spanien und in Portugal eine sozialistisch-kommunistische Koalition an die Macht käme, die den Verlust von wichtigen strategischen Schlüsselpositionen für den Westen mit sich bringen würde, dann werden diese „Realisten" eine solche Machtergreifung sicherlich als einen **Sieg der Demokratie** feiern!"

Eine Mitteilung des Bundes der Rumänischen Verbände und Institutionen in der BR. Deutschland (U.A.R.G.)

Wir werden gebeten, folgendes bekannt zu geben:

„Am 5. April 1970 wurde in Freiburg i. Br., Mercystraße 24, durch die in der Generalversammlung vertretenen Mitglieder und durch anwesende Delegierte, folgender Vorstand der U.A.R.G. einstimmig gewählt und in das Vereinsregister des Amtsgerichtes Bonn eingetragen:

1. Präsident	Virgil Mihailescu
2. Vizepräsident	Dr. I. V. Emilian
3. Vizepräsident	Stelian Pletea
4. Generalsekretär	G. Agrita-Acrivu
5. Kassier	Florian Parvulescu

Der neugewählte Vorstand hat beschlossen, die Zusammenarbeit sowohl mit den eigenen Mitgliedern, wie auch mit den übrigen in der Bundesrepublik Deutschland befindlichen Verbänden und Institutionen der Exilrumänen enger zu gestalten."

Les Macédo-Roumains existent-ils?

(Suite de la 6-e page)

l'argument de M. Sarandis, de faire de cette générosité bienfaitrice des Valaquès «l'orgueil de leurs âmes helléniques», manque totalement de fondement. Son audace sans limites de violer la vérité, se manifeste lorsqu'il affirme que «la minorité macédo-roumaine ou valaque «...conformément au Statut de Droit International, n'existe pas et n'a jamais existé en Grèce» (p. 11). Par cette affirmation M. Sarandis nie donc l'existence d'une série d'actes et de traités internationaux qui ont reconnu à l'élément valaque de Grèce et des autres pays balcaniques, sa qualité ethnique distincte, ainsi que son droit d'avoir des écoles et des églises pratiquant dans la langue maternelle, à savoir: 1. Le décret (Iradée) du Sultan du 9 mai 1905; 2. La Convention de Londres de 1913 à l'occasion de la limitation des frontières entre le territoire annexé par la Grèce et le nouvel Etat Albanais; 3. Le Traité de paix de Bucarest d'août 1913 avec la Grèce, la Serbie et la Bulgarie; 4. Le Traité de Sèvres 1919, art. 12 avec la Grèce selon lequel «la Grèce convient de concéder l'autonomie locale sous la vigilance de l'Etat hellénique aux communautés des Valaques du Pinde, en matière de culte, de bienfaisance et d'enseignement». Selon l'art. 1 du même traité **ces engagements ont un caractère constitutionnel.**

Il existe, en plus de ces conventions et traités spéciaux, des dispositions générales internationales qui garantissent le droit des minorités ethniques. A savoir:

1. — La Protection par l'organisation des Nations Unies (ONU), qui en tant qu'expression de la communauté internationale actuelle a repris la position de garant de l'ancienne Ligue des Nations dans l'application des clauses concernant la protection des minorités ethniques;

2. — **La déclaration des droits de l'homme** formulée par l'ONU le 10 décembre 1948, qu'à la Grèce et les autres états balcaniques ont également signée;

3. — La Convention Européenne pour la **«défense des droits de l'homme et des libertés fondamentales»,** signée a Rome le 4 novembre 1950;

4. — Les Constitutions des états respectifs (y compris la Grèce) qui ont inclu dans leurs textes les clauses de défense des minorités ethniques.

Tous ces engagements solennels spéciaux ou généraux constituent pour M. Sarandis, ainsi qu'il écrit: **«une fausse invention, d'intérêts médiocres et de manoeuvres diplomatiques malheureuses»** (p. 11). Malheureusement cette interprétation arbitraire n'est pas seulement celle de l'auteur. Elle est également dominante dans les cercles officiels grecs. Il résulte que le Gouvernement grec:

A. — ne reconnaît pas la qualité de minorité ethnique à une population hétérogène s'il n'y a pas de convention internationale à cet égard;

B. — que les Valaques-Aroumains n'ont pas cette reconnaissance de droit (sic). Et même s'ils l'avaient eue, ils seraient, selon les autorités d'Athènes, d'origine et de langue grecques et ils **devraient** avoir des sentiments grecs! ...

C. — qu'en Macédoine il n'y a que des Grècs et leurs enfants doivent être éduqués comme les enfants grecs.

Guidés par cette mentalité chauvine, les gouvernements grecs ont fermé en 1945 toutes les écoles et les églises roumaines (valaques) après un siècle d'existence. Au mépris de tous les traités et les conventions sus-mentionnés, l'élément valaques en Grèce n'a pas le droit à ce jour de s'instruire et de prier dans sa langue maternelle. Souvent même, il lui fut **interdit de parler cette langue.**

Dans un mémoire adressé avant la guerre à l'ex — Président du Conseil Metaxa, l'ex — ministre grec Kotzmanis écrit: «Qu'il n'est pas juste d'insulter des hommes et des femmes âgés ou de les traîner dans différents sièges de police à cause de leur ignorance de la langue grecque» (Ethnica Zitimata, Athinai 1954, page 40).

Il résulte assez clarement, de ce qui vient d'être exposé, que M. Michel de la Ventolière à parfaitement raison, lorsqu'il affirme **«qu'il n'est pas possible d'avoir une minorité roumaine en Grèce soumise encore à un régime de liquidation spirituelle aussi systématique qu'aux siècles passés et de parler d'une unité européenne qui embrasserait la péninsule balcanique»** (p. 12).

Nous nous permettons de demander l'hospitalité à STINDARDUL, afin de rétablir la vérité en ce qui concerne la minorité valaque (aroumaine ou macédo-roumaine) de Grèce, étant convaincus que ce n'est qu'à la lumière de la vérité et par la voie de la justice qu'on pourra, un jour, bâtir l'Unité Européenne et une paix durable souhaité par le monde entier.

Constantin PAPANACE
Ancien député, ancien ministre